

## USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal v neveřejném zasedání konaném dne 27. června 2019 odvolání obžalovaných **1) Ing. Štěpána K.**, narozeného xxx, **2) Ing. Jaroslava J.**, narozeného xxx, **3) Václava V.**, narozeného xxx, **4) Ing. Salome S.**, narozené xxx, **5) Ing. Petra K.**, narozeného xxx, **6) Bohumíra K.**, narozeného xxx, **7) Ing. Jaroslava K.**, narozeného xxx, **8) Ondřeje H.**, narozeného xxx, **9) Ing. Václava M.**, narozeného xxx, **10) Pavla K.**, narozeného xxx, **11) Bedřicha B.**, narozeného xxx a státního zástupce **Okresního státního zastupitelství v Bruntále** proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 13. 2. 2019, č.j. 1 T 127/2018-1362, a rozhodl

### takto:

- I. Podle § 258 odstavec 1, písmeno a), písmeno b), písmeno c), písmeno d), písmeno f) trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaných Ing. Štěpána K., Ing. Jaroslava J. a Václava V. v jejich věci napadený rozsudek **zrušuje v celém rozsahu.**
- II. Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno c), písmeno d), písmeno f) trestního řádu se z podnětu obžalovaných Ing. Salome S., Ing. Petra K., Bohumíra K., Ing. Jaroslava K., Ondřeje H., Ing. Václava M., Pavla K. a Bedřicha B. v jejich věci napadený rozsudek **zrušuje v celém rozsahu.**
- III. Podle § 258 odstavec 1 písmeno e) trestního řádu se z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále napadený rozsudek **zrušuje u všech obžalovaných,** u obžalovaného Bohumíra K. též podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu a u obžalovaného Ing. Jaroslava J. též podle § 258 odstavec 1 písmeno d) trestního řádu.
- IV. Podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se **věc vrací** soudu prvního stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 13. 2. 2019, č.j. 1 T 127/2018-1362, byli obžalovaní Ing. Štěpán K. a Ing. Jaroslav J. pod body 1a) – 1i) výroku uznáni shodně vinnými přechinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku (dále jen „TrZ“). Obžalovaný Václav V. pod bodem 1a), Ing. Salome S. pod bodem 1b), Ing. Petr K. pod bodem 1c), Bohumír K. pod bodem 1d),

Ing. Jaroslav K. pod bodem 1e), Ondřej H. pod bodem 1f), Ing. Václav M. pod bodem 1g), Pavel K. pod bodem 1h) a Bedřich B. pod bodem 1i) výroku byli uznáni vinnými přechinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ.

Trestné činnosti se měli dopustit tím, že:

1)

*Ing. Štěpán K. jako předseda představenstva společnosti VaK Bruntál a.s., IČ 476 75 861, sídlem Bruntál, Tř. Práce 1445/42 (dále jen „Společnost“) nedbal svých povinností jednat s péčí řádného hospodáře vyplývajících z § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku resp. § 159 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, a*

*Ing. Jaroslav J. jako ředitel Společnosti, jenž byl podle manažerské smlouvy ze dne 3. 8. 2007 a jejích příloh povinen hájit zájmy Společnosti, dále byl povinen počínat si tak, aby byl zajištěn prospěch Společnosti a nevznikla jí škoda či ztráta ušlého zisku,*

*ačkoliv jim byl znám důvod, pro který představenstvo Společnosti navrhlo na Valné hromadě akcionářů Společnosti konané dne 10. 6. 2010 způsob odměňování členů představenstva a dozorčí rady Společnosti tak, aby odpovídal zákonnému zákažu odměňování osob vykonávajících funkci člena zastupitelstva územně samosprávného celku nebo funkci starosty, případně místostarosty, pro jejíž výkon byli dlouhodobě uvolněni, upravenému v § 5 odst. 2 zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon o střetu zájmů“), a tento návrh Valná hromada akcionářů Společnosti dne 10. 6. 2010 schválila, díky čemuž nebyly členům orgánů, kteří tuto podmínku splnili, odměny v období od 10. 6. 2010 do 16. 6. 2011 skutečně vypláceny, zatímco ostatní členové představenstva a dozorčí rady odměny pobírali, v roce 2011 Ing. Jaroslav J. a Ing. Štěpán K., přestože byli výslovně upozorněni na schůzce před konáním 156. jednání představenstva Společnosti Mgr. Ondřejem B., jenž byl od roku 2005 externím právním poradcem Společnosti, že zákonná úprava zůstala nedotčena, navrhli dne 7. 6. 2011 na 156. jednání představenstva Společnosti změnu způsobu odměňování tak, že omezení vyplácení odměn vypustili, a přestože si byli neoprávněnosti vědomi, nechali na základě schváleného návrhu Valnou hromadou akcionářů společnosti konané dne 16. 6. 2011 vyplácet odměny členům, kteří zároveň působili jako dlouhodobě uvolnění funkcionáři měst a obcí z okresu Bruntál, které jsou akcionáři Společnosti, ve smyslu § 2 písm. m) zákona o střetu zájmů, s odůvodněním, že tyto osoby nezastupují obce a města, ale sami sebe, v důsledku čehož nechali neoprávněně vyplácet od července 2011 do května 2015 Václavu V., Ing. Salome S., Ing. Petru K., Bohumíru K., Ing. Jaroslavu K., Ondřeji H., Ing. Václavu M., Pavlu K. a Bedřichu B. pravidelné odměny za činnost v orgánech Společnosti, a to za výkon funkce člena představenstva 6 000 Kč měsíčně, za výkon funkce místopředsedy představenstva 6 500 Kč měsíčně a za výkon funkce člena dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně, přičemž za uvedenou dobu dosáhly neoprávněně vyplacené odměny včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob celkové částky 2 047 750 Kč,*

*přičemž Václav V., Ing. Salome S., Ing. Petr K., Bohumír K., Ing. Jaroslav K., Ondřej H., Ing. Václav M., Pavel K. a Bedřich B., kteří jsou jako členové představenstva resp. dozorčí rady Společnosti s odkazem na § 194 odst. 5 a § 200 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku a § 159 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, povinni při výkonu funkce jednat s péčí řádného hospodáře, si tyto odměny nechali vyplácet, přestože je to v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o střetu zájmů, ve znění novel 281/2009 Sb., 167/2012 Sb., 503/2012 Sb., 131/2015 Sb., když podle § 2 písm. m) citovaného zákona jsou přímo vyjmenováni jako veřejní funkcionáři, kterých se tento zákaz týká, v rozporu s uvedenými povinnostmi, které byly rovněž zahrnuty ve smlouvách o výkonu jejich funkce, neuvědomili odpovědné osoby Společnosti o vlastním střetu zájmů a o tom, že jim odměny za výkon uvedených funkcí nenáleží, a takto pobírali:*

a) Václav V.

*od září 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 237 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 20. 6. 2005 a od 31. 10. 2006 do současnosti zastává funkci starosty obce xxx,*

b) Ing. Salome S.

od července 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 261 000 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byla jako členka dozorčí rady zvolena na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 29. 4. 2004 a od listopadu 2002 do současnosti zastává funkci starostky obce xxx,

c) Ing. Petr K.

od září 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi představenstva vykonávající funkci místopředsedy představenstva ve výši 6 500 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 308 750 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen představenstva zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 29. 4. 2004 a od listopadu 2002 do současnosti zastává funkci starosty města xxx,

d) Bobumír K.

od července 2011 do října 2014 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 202 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 20. 6. 2005 a od listopadu 2006 do listopadu 2014 zastával funkci místostarosty města xxx,

e) Ing. Jaroslav K.

od července 2011 do října 2014 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 202 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 29. 4. 2004 a od dubna 2004 do listopadu 2014 zastával funkci místostarosty města xxx,

f) Ondřej H.

od července 2011 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 237 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 16. 6. 2009 a od roku 2006 do současnosti zastává funkci starosty obce xxx,

g) Ing. Václav M.

od července 2011 do října 2014 odměny příslušné členovi představenstva ve výši 6 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 243 000 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen představenstva zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 16. 6. 2011 a od roku 2007 do 4. 11. 2014 zastával funkci 2. místostarosty města xxx,

h) Pavel K.

od června 2012 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 177 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 19. 6. 2012 a od listopadu 2010 do současnosti zastává funkci starosty obce xxx,

i) Bedřich B.

od června 2012 do května 2015 odměny příslušné členovi dozorčí rady ve výši 5 000 Kč měsíčně hrubého, v důsledku čehož Společnost vyplatila za uvedené období celkovou částku 177 500 Kč včetně odvodů na sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob, když byl jako člen dozorčí rady zvolen na valné hromadě akcionářů Společnosti dne 19. 6. 2012 a od roku 2010 do současnosti zastával funkci starosty obce xxx.

2. Za tuto trestnou činnost byl uložen obžalovanému **Ing. Štěpánu K.** podle § 220 odstavec 2 TrZ trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Dále byl obžalovanému podle § 67 odstavec 2 písmeno a) TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, kdy jedna sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1

TrZ byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.

3. Obžalovanému **Ing. Jaroslavu J.** byl podle § 220 odstavec 2 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 67 odstavec 2 písmeno a) TrZ a § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž 1 sazba činí 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ zároveň byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
4. Obžalovanému **Václavu V.** byl uložen podle § 220 odstavec 1 TrZ trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb, přičemž 1 denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl uložen obžalovanému rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
5. Obžalované **Ing. Salome S.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Dále jí byl uložen podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, přičemž 1 denní sazba činí 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl rovněž uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
6. Obžalovanému **Ing. Petru K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Dále mu byl uložen podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ mu byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
7. Obžalovanému **Bohumíru K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
8. Obžalovanému **Ing. Jaroslavu K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši

50 000 Kč. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, mu byl podle § 69 odstavec 1 TrZ uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ dále byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.

9. Obžalovanému **Ondřeji H.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl tento peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ byl uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
10. Obžalovanému **Ing. Václavu M.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen rovněž peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb v částce 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
11. Obžalovanému **Pavlu K.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem ve výši 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
12. Obžalovanému **Bedřichu B.** byl podle § 220 odstavec 1 TrZ uložen trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 TrZ podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 67 odstavec 1, § 68 odstavec 1, odstavec 2 TrZ mu byl dále uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb ve výši 250 Kč, tedy celkem 50 000 Kč. Podle § 69 odstavec 1 TrZ byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 TrZ mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánů obchodních společností v trvání 3 roků.
13. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu (dále jen „TrŘ“) byla poškozená společnost VaK Bruntál, a.s. se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
14. Rozsudek soudu prvního stupně napadli obžalovaní Ing. Štěpán K., Ing. Jaroslav J., Václav V., Ing. Salome S., Ing. Petr K., Bohumír K., Ing. Jaroslav K., Ondřej H., Ing. Václav M., Pavel K., Bedřich B. a státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále včas podanými odvoláními, které obžalovaní písemně odůvodnili prostřednictvím svých obhájců. Obžalovaní svá odvolání směřují primárně do výroku o vině a tedy i do všech navazujících výroků o trestu a náhradě škody. Státní zástupce podal odvolání v neprospěch všech obžalovaných v celém rozsahu.
15. V odůvodnění odvolání zpracovaném obhájcem Mgr. Jiřím Ježkem (č.l. 1360, 1408-1412), obžalovaný **Ing. Štěpán K.** předně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se nalézací soud nevypořádal se všemi námitkami obhajoby, dokazování nebylo provedeno

v dostatečném rozsahu, provedené důkazy nalézací soud nesprávně vyhodnotil, pročez jsou nesprávné jeho skutkové závěry i právní hodnocení věci. Obžalovaný zdůrazňuje, že on i ostatní obžalovaní vznesli řadu věcných i formálních výhrad, s nimiž se soud prvního stupně nevypořádal a v napadeném rozsudku je ani nezmínil. Byla namítána vadná formulace skutkové věty, která dle přesvědčení odvolatele neobsahuje řádné vymezení mu vytýkaného jednání. Dále bylo zpochybněno, zda na spoluobžalované dopadá omezení dle § 5 odstavec 2 zákona o střetu zájmů, kdy v souvislosti s tím bylo upozorněno na novelizaci zmíněného zákona, včetně změny spočívající v tom, že i osoby, na které omezení dle § 5 odstavec 2 citovaného zákona dopadá, mohou pobírat odměnu do 10 000 Kč, včetně další změny spočívající v zavedení skutkové podstaty přestupku. Aktualizací zákona o střetu zájmů však nalézací soud naprosto nerefletoval. Stejně byla pominuta i argumentace proti tomu, aby vyplacená odměna za výkon funkce byla považována za škodu, když nelze-li ji považovat za škodu z hlediska civilního práva, nemůže jít ani o škodu ve smyslu trestních předpisů. Pro případ, že by přesto vyplacena odměna za škodu měla být považována, obhajoba vyvracela předpoklad porušení péče řádného hospodáře i s použitím bohaté argumentace s odkazy na judikáty Nejvyššího soudu ČR k této otázce, na což nebylo nalézacím soudem rovněž nijak reagováno. Bylo také zdůrazňováno, že i kdyby byly naplněny znaky deliktního jednání, pak by trestnost zanikla účinnou lítostí, neboť ještě před zahájením trestního stíhání byly uzavřeny dohody o narovnání mezi společností VaK Bruntál a každým jednotlivým členem orgánu, u něhož byly pochybnosti, zda mohl či nemohl odměny za výkon funkce pobírat. Nalézací soud se však ani s možností užití institutu účinné lítosti řádně nezabýval a fakticky jej pominul.

16. Výhrady obžalovaný Ing. K. směřuje proti formulaci skutkové věty napadeného rozsudku, z níž dle jeho mínění není snadné vyčíst, co konkrétně má být oním jednáním, kterým měl naplnit skutkovou podstatu trestného činu. Je-li mu vytýkáno, že společně s obžalovaným Ing. J. navrhli na 156. jednání představenstva změnu způsobu odměňování tak, že vypustili část textu citujícího zákon, a přestože si byli neoprávněnosti vědomi, nechali na základě schváleného návrhu valnou hromadou vyplácet odměny členům, kteří zároveň působili jako dlouhodobě uvolnění funkcionáři, pak dle odvolatele navrhnout cokoliv v představenstvu nemůže být v žádném případě trestné. Zde se navíc jednalo o návrh, který měl být předmětem hlasování na valné hromadě, v němž nic protiprávního nebylo, neboť citace zákona ve vnitřní směrnici společnosti je nadbytečná a vypuštěním oné citace nedochází k žádné změně (zákon platí tak jako tak). Další formulace užitá v popisu skutku „nechali vyplácet“ odměny, je dle odvolatele jednak neurčitá a jednak nepřipadná, jelikož odměny ani nevypláceli ani vyplacení plateb nepotvrzovali či neschvalovali. Poukazuje se, že se jedná o popis jakési omise, o omisivní delikt se však může jednat tehdy, pokud pachatel nekonal, ač něco konat měl, ve skutkové větě ovšem není uvedeno, co konkrétně měli konat obžalovaní Ing. K. a Ing. J. Dále obžalovaný Ing. K. poukazuje na schizofrenní konstrukci rozsudku, který na jedné straně obžalovaným starostům a zastupitelům klade za vinu, že neuvědomili odpovědné osoby společnosti o vlastním střetu zájmů a o tom, že jim odměny za výkon uvedených funkcí nenáleží, a současně odsuzuje jeho osobu i Ing. J. za úmyslný trestný čin, vychází se tedy z předpokladu, že o všech střetech zájmů věděli. Za nelogickou považuje konstrukci skutkové věty i v tom, že Ing. K. a Ing. J. mají být odpovědní za celou sumu neoprávněně vyplacených odměn, zatímco zbývající obžalovaní jen za své odměny. Nekoncepčnost je dle odvolatele dotažena do konce tím, že zbývající členové představenstva a kontrolní rady, kteří nebyli zastupiteli nebo nebyli uvolnění, patrně dle státního zastupitelství neodpovídají vůbec za nic.
17. Nalézacímu soudu je dále vytýkáno, že provedené důkazy v odůvodnění napadeného rozsudku ne vždy správně rekapituloval, což se příkladmo týká výpovědi obžalovaných Ing. K., H. i samotného odvolatele.
18. Skutkové závěry ohledně existence a průběhu údajné schůzky svědka Mgr. B. a obžalovaných Ing. K. a Ing. J. před konáním 156. jednání představenstva jsou nepodložené, když svědek Mgr. B.

hovořil o schůzce před konáním valné hromady, nikoliv o schůzce před jednáním představenstva, navíc obžalovaní popsali průběh porad s Mgr. B. diametrálně odlišně, než jak je interpretoval zmíněný svědek. Stejně tak je nepodložený závěr nalézacího soudu, že obžalovaní Ing. J. a Ing. K. něco společně na 156. jednání představenstva navrhovali, byť tato nepodloženost skutkových závěrů není dle odvolatele rozhodná, svědčí však o nedbalém přístupu soudu.

19. Provedené důkazy nebyly řádně hodnoceny. Soud se nezabýval jejich rozpory, prakticky chybí úvahy, proč soud jedným důkazům uvěřil a druhým ne, což je dle odvolatele nejzřetelněji patrné u výpovědi svědka Mgr. B., u něhož navíc dle přesvědčení odvolatele nedošlo k řádnému zproštění mlčenlivosti, neboť nebyl vymezen rozsah zproštění.
20. Dále obžalovaný Ing. K. namítá, že soud prvního stupně nepodrobil výpověď svědka Mgr. B. žádnému hodnocení stran souladnosti s dalšími důkazy a stran její věrohodnosti, ač jeho výpověď je v rozporu s výpověďmi obžalovaných i s listinnými důkazy, což je v napadeném rozsudku zamlčeno. Konkrétně se v tomto směru poukazuje, že obžalovaní souladně vypověděli, že při čerpání odměn vycházeli z právního posouzení Mgr. B., dle něhož bylo třeba rozlišovat, zda při svém angažmá v orgánech VaK Bruntál a.s. tuto činnost vykonávají jakožto veřejní funkcionáři určení k tomu obcí, či zda obcí určení (pověření) nejsou. Mgr. B. zastával názor, že v případě, pokud nebyli navrženi do orgánů obcí, pak odměny za práci v orgánech společnosti pobírat mohou. Jmenovaný také zpracoval vzor čestného prohlášení pro členy orgánů, kterým členové sdělovali společnosti, zda na ně zákaz pobírání odměn dopadá či nikoliv. Mgr. B. navíc pravidelně předsedal valným hromadám společnosti Vak Bruntál a na valné hromadě konané dne 9. 6. 2015 to byl právě on, kdo oponoval mínění Ing. F. a názor, že by snad členové orgánu společnosti neměli mít nárok na odměnu, označil za nemravný. Byl to rovněž Mgr. B., který formuloval odpovědi dozorčí rady ze dne 21. 7. 2015 Ing. F. a který též koncipoval dohody o narovnání. Při výslechu na policii a posléze i u hlavního líčení však Mgr. B. se od celé záležitosti naprosto distancoval, odmítl, že by takový postup radil, či vůbec že by shora prezentovaný názor zastával. Na konkrétní události z jednání valných hromad si nepamatoval, ke vzoru čestného prohlášení tvrdil, že jej připravil jmenovitě pro Ing. K. a Ing. Z. (u kterých je takové prohlášení naprosto bez významu, protože nebyli veřejnými funkcionáři), a naprosto nebyl schopen vysvětlit, proč dohody mezi společností a členy orgánů koncipoval jako dohodu o narovnání. Z jeho následného postoje plyne, že věc byla celou dobu jasná a obžalovaní odměny pobírat nemohli, což je v příkrém rozporu s jeho dřívějším stanoviskem. S těmito rozpornými postoji se nalézací soud nevypořádal a i z toho důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.
21. Pokud jde o právní posouzení věci, nalézací soud se řádně nezabýval otázkou, na kolik na jednotlivé obžalované dopadá omezení zákona o střetu zájmů, které v § 5 odstavec 2 omezuje příjem odměn, podílu na zisku nebo jiného plnění, uvolněným veřejným funkcionářem, který je určen, aby vykonával funkci řídicího, dozorčího nebo kontrolního orgánu právnické osoby, v níž má obec podíl. Touto otázkou se zabývá povrchně, jsou zdůrazňovány zcela podružné a nesporné okolnosti, aniž by se nalézací soud zabýval otázkami právně komplikovanými. Odvolatelem je namítáno, že nalézací soud měl otázku, zda ustanovení § 5 odstavec 2 zákona č. 159/2006 Sb. dopadá na některé obžalované, řešit jako tzv. otázku předběžnou. Jelikož má přímý dopad na posouzení viny, není při jejím řešení soud vázán ani rozhodnutími civilního soudu, pokud by zde byla, avšak v projednávané trestní věci není žádné civilní rozhodnutí, které by u některého z obžalovaných konstatovalo, že za určité období nemá právo na odměnu za činnost v orgánu společnosti VaK Bruntál a.s. Při řešení této prejudiciální otázky nelze vystačit s odkazem na jiné civilní rozhodnutí, jak učinil nalézací soud poukazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp.zn. 5 Cmo 48/2009-67. V této souvislosti odvolatel navíc poukazuje, že zmíněné civilní rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 2. 2009 za jiné zákonné úpravy (před novelizací zákona o střetu zájmů), není tudíž v současné době aplikovatelné. Je citováno dřívější znění § 5 odstavec 2 zákona č. 159/2006 Sb. a současná úprava tohoto zákonného ustanovení po novele

zákonem č. 14/2017 s akcentem provedených změn a jejich smyslu důvodové zprávy k předmětné novele.

22. Zatímco dřívější úprava § 5 odstavec 2 zákona č. 159/2006 Sb. obsahovala formulaci:  
*„Veřejnému funkcionáři uvedenému v § 2 odstavec 1 písmeno l) a m), **který zastupuje kraj nebo obec v řídicích, dozorčích nebo kontrolních orgánech podnikající právnické osoby, pokud v ní kraj nebo obec má podíl nebo hlasovací práva, **nenáleží** za tuto činnost **odměna**.**“*
23. Současná úprava tohoto zákonného ustanovení podle novely zákona č. 14/2017 Sb. zní:  
*„Veřejnému funkcionáři uvedenému v § 2 odstavec 1 písmeno o) a p), **který je krajem, hlavním městem Prahou, obcí, městskou částí... určen, aby vykonával funkci člena řídicího, dozorčího nebo kontrolního orgánu podnikající právnické osoby, pokud v ní kraj, hlavní město Praha, obec, městská část... má podíl nebo hlasovací práva, **nenáleží za tuto činnost odměna, podíl na zisku nebo jiné plnění, s výjimkou plnění, které veřejný funkcionář obdrží v podobě úbrady pojištění na pojištění odpovědnosti za výkon funkce nebo které obdrží v souvislosti se svou účastí na jednání těchto orgánů v souladu s běžnými zvyklostmi do výše 10 000 Kč ročně.**“***
24. Dle důvodové zprávy tím věcně dochází k upřesnění zamyšleného cíle, kdy není povoleno poskytovat odměny pouze uvolněným členům zastupitelstev, kteří jsou určeni územním samosprávným celkem, aby vykonávali funkci člena orgánu podnikající právnické osoby s účastí daného územního samosprávného celku, protože formulace v dříve platné právní úpravě přinášela aplikační problémy v případě, kdy je člen zastupitelstva v těchto orgánech, ale za někoho jiného než „jeho“ územní samosprávný celek, a je nespravedlivé mu nepřiznat odměnu, pokud v orgánu nezastupuje (nebyl delegován) tento územní samosprávný celek.
25. Dle odvolatele zákonodárce tím říká, že pokud obec neurčí, aby určitý uvolněný funkcionář zastupoval v podnikající právnické osobě obec, a uvolněný funkcionář je zvolen do orgánu „za někoho jiného než za svou obec“, pak se na něj nevztahuje omezení § 5 odstavec 2 zákona č. 159/2006 Sb.
26. Dále obžalovaný Ing. K. namítl, že odměna za vykonanou práci, resp. za výkon funkce orgánu společnosti, není ničí škoda. Opačný názor by totiž vedl k závěru, že zaměstnavateli vzniká škoda i v případě, pokud zaměstnanci vyplatí mzdu. Odměna za výkon funkce je řádným a zákonným nákladem, nemůže být škodou též proto, že charakter výdaje nemůže být závislý na osobě příjemce. Přesně k tomu by však dle odvolatele kritizované pojetí vedlo, platba jednomu členovi orgánu (který není uvolněným funkcionářem) by byla řádným nákladem, zatímco platba druhému členovi orgánu (který je uvolněným funkcionářem) by byla škodou.
27. Zákonná konstrukce omezení přijetí odměny, obsažena v § 5 zákona o střetu zájmů neznamená, že veřejný funkcionář, který odměnu od společnosti přijal, způsobil oné společnosti škodu, ale znamená to pouze to, že odměnu přijal neoprávněně, čemuž by odpovídal dřívější termín neoprávněný majetkový prospěch, který se transformoval do dnešního bezdůvodného obohacení. K tomu se podotýká, že civilní právo zásadním způsobem rozlišuje škodu a bezdůvodné obohacení, přičemž nelze připustit, aby trestní právo pojímalo jako škodu něco, co za škodu civilní právo nepovažuje. Šlo by o postup extenzivního výkladu, který je trestním právem zapovězen.
28. Nálezacímu soudu se dále vytýká, že i v případě, pokud by vyplacené odměny v projednávané věci měly být škodou a i kdyby tato škoda měla vzniknout porušením povinnosti postupovat s péčí řádného hospodáře, **trestnost by zanikla účinnou lítostí** ve smyslu ustanovení § 33 písmeno a) TrZ, avšak touto otázkou se soud prvního stupně vůbec nezabýval. Přitom se všemi osobami, kterým byly údajně neoprávněně vypláceny odměny, byly uzavřeny dohody o narovnání, jejich předmětem byl závazek vrátit údajně neoprávněné odměny



společnosti do poslední koruny. Obžalovaný Ing. K. zdůrazňuje, že tyto dohody o narovnání byly uzavřeny ještě v roce 2015 a uzavíral je za společnost rovněž on.

29. Okresní soud zcela pominul ustanovení § 33 TrZ, dle kterého trestní odpovědnost mimo jiné za trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku zaniká, jestliže pachatel dobrovolně škodlivý následek napravil. Jelikož došlo k nastolení stavu, jaký by byl, pokud by k vyplacení odměn nedošlo, lze mít za to, že pokud vůbec kdy škodlivý následek existoval, byl napraven. Zároveň je poukazováno na příslušné pasáže obsažené v komentáři trestního zákoníku vydaném nakladatelstvím C.H.BECK, vztahující se ke zmíněnému zákonnému ustanovení a řešící otázku dobrovolnosti jednání pachatele.
30. Obžalovaný Ing. Štěpán K. se ze všech výše uvedených důvodů domáhá, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, přičemž věcně se domáhá zproštění od obžaloby.
31. Obžalovaný **Ing. Jaroslav J.** podané odvolání písemně odůvodnil rovněž prostřednictvím svého obhájce Mgr. Jana Hlisty (č.l. 1398-1405). Nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně a namítá, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, jelikož pouze plnil pokyny představenstva společnosti VaK Bruntál, které byly odůvodněny právní radou poskytnutou advokátem Mgr. Ondřejem B. Nálezací soud hodnotil provedené důkazy nesprávně, nedostatečně a svévolně. Většinu důkazů hodnotil formou odporující zásadám hodnocení důkazů, některé důkazy navržené obhajobou zcela přešel (zápis z valné hromady ze dne 9.6.2015), aniž by logicky a věcně přesvědčivým způsobem odůvodnil, jak se vypořádal s četnými argumenty uvedenými na jeho obhajobu, ať již ve vztahu k absenci smluvně převzaté povinnosti opatrovat či spravovat majetek společnosti VaK Bruntál a.s., tak ve vztahu k právnímu poradenství Mgr. B. Rozsudek soudu prvního stupně je zcela nepřezkoumatelný a odporuje ustanovení § 125 TrŘ.
32. Obžalovaný Ing. J. v této souvislosti uvádí, že v rámci obhajoby bylo poukázáno na celou řadu důkazů týkajících se okolností poskytnutí právní rady společnosti VaK Bruntál a.s. advokátem Mgr. B., které podporují závěry jeho obhajoby, že jmenovaný
  - a) poskytl předsedovi představenstva společnosti právní radu, podle které se zákaz vyplacení odměn za výkon funkce v orgánech společnosti netýkal paušálně všech veřejných funkcionářů uvedených v § 2 odstavec 1 písmeno p) působící v orgánech Společnosti, ale pouze těch veřejných funkcionářů, kteří byli do funkce člena orgánu společnosti navrženi a schválení zastupitelstvem obce a tito funkci jako zástupci obce také vykonávali;
  - b) za účelem prověření, zda byl ten který zvolený funkcionář společnosti nominován a schválen k výkonu této funkce zastupitelstvem obce jako zástupce obce, připravil vzor čestného prohlášení;
  - c) na valné hradě konané dne 9.6.2015 výše zmíněnou právní radu obhajoval, což je zadokumentováno v zápise z této valné hromady.
33. Jako zcela svévolné a překvapivé se proto jeví zjištění nálezacího soudu, že nebylo prokázáno poskytnutí právní rady představenstvu zmíněné společnosti Mgr. B. ohledně omezení vyplacení odměn těm funkcionářům společnosti, kteří současně působili jako zastupitelé obcí pro tuto funkci dlouhodobě uvolnění. Obžalovaný poukazuje, že Mgr. B. se k této problematice vyjádřil i u hlavního líčení, opakovaně se vyhýbal odpovědi na otázku obhajoby, zda by podle jeho právního názoru nárok na odměnu za výkon funkce ve společnosti VaK Bruntál a.s. veřejným funkcionářům náležel, pokud by v těchto orgánech nepůsobili jako zástupci obce, kteří nebyli do této funkce nominováni a schválení zastupitelstvem obce. Dle jeho přesvědčení lze mít za prokázané, že konkludentně z výpovědi svědka Mgr. B. a výslovně z dalších v řízení provedených důkazů (vzor čestného prohlášení, zápis z valné hromady ze dne 9.6.2015, dohoda o narovnání), lze takový závěr dovozovat. Dle odvolatele svědek Mgr. B. poskytl obžalovanému Ing. K. jako předsedovi představenstva dotčené společnosti právní radu, za jakých podmínek funkcionářům

společnosti působícím jako dlouhodobě uvolnění zastupitelé obcí nárok na vyplacení odměny za výkon funkce náleží či nikoliv.

34. Nalézacímu soudu vytýká, že se těmito námitkami obhajoby vůbec nezabýval a dospěl ke zcela kurióznímu závěru, že právní rada Mgr. B. vůbec poskytnuta nebyla, a pokud poskytnuta byla, stejně je její poskytnutí irelevantní, protože obžalovaní si byli vědomi svého postavení veřejných funkcionářů, kterým bylo pobírání jakýchkoliv odměn za výkon funkce v orgánech společnosti zapovězeno. Nicméně dle jeho názoru v projednávané věci nejde o to, jestli obžalovaní funkcionáři znali nebo neznali znění zákona o střetu zájmů, ale jde o to, že všem obžalovaným ať již přímo nebo zprostředkovaně byla sdělena právní rada svědka Mgr. B. poskytnutá předsedovi představenstva společnosti VaK Bruntál a.s. obžalovanému Ing. Štěpánu K., kterou si vyslechl rovněž obžalovaný Ing. J. jako účastník schůzky před valnou hromadou připravující organizačně podklady pro její konání, dle které zastupitel obce dlouhodobě uvolněných k výkonu této funkce, který je veřejným funkcionářem ve smyslu § 2 odstavec 1 písmeno p) zákona o střetu zájmů nemá absolutně zapovězeno pobírání odměn za výkon funkce v orgánech společnosti, pokud funkci nevykonává jako zástupce obce, ale svým vlastním jménem.
35. Za zcela nepravdivá považuje rovněž tvrzení svědka Mgr. B., že čestné prohlášení připravoval pro obžalovaného Ing. K. a pro předsedu dozorčí rady společnosti VaK Bruntál a.s. Ing. Z. Takové tvrzení je logickým nesmyslem, protože oba jmenovaní působili „pouze“ v orgánech společnosti a nikde nevykonávali funkci zastupitelé obce, resp. nebyli veřejnými funkcionáři ve smyslu § 2 odstavec 1 písmeno p) zákona o střetu zájmů. Za neuvěřitelné považuje prohlášení svědka Mgr. B. o tom, že údajně nevěděl, zda obžalovaný Ing. K. a Ing. Z. jako osoby dlouhodobě s ním jednající za společnost VaK Bruntál a.s. v souvislosti s poskytováním právních služeb, jsou či nejsou veřejnými funkcionáři.
36. Obžalovaný Ing. J. v odvolání dále rozvedl roli svědka Mgr. B., pokud jde o vypracování zmíněných čestných prohlášení s tím, že tyto vytvořil právě on za účelem posouzení otázky, zda veřejní funkcionáři dle ustanovení § 2 odstavec 1 písmeno p) zákona o střetu zájmů, zvolení do výkonu funkce orgánu společnosti, byli navrženi a schváleni do této funkce zastupitelstvem obce a vykonávali ji jako zástupci obce nebo jako fyzické osoby na svůj vlastní účet a odpovědnost.
37. Pokud svědek Mgr. B. poskytl za úplatu právní službu, vycházejí přitom z odborné literatury, což by bylo možno z jeho výpovědi dovozovat, nelze se spokojit s jeho vyjádřením, že není schopen vysvětlit a neví, za jakých podmínek obžalovaným nárok na odměnu za výkon funkce ve společnosti náležel, a to tím spíše, pokud byl schopen velmi podrobně popsat okolnosti, za kterých obžalovaným nárok na odměnu za výkon funkce nenáleží.
38. Kromě nevyhodnocení shora popsáných aspektů svědecké výpovědi Mgr. B. obžalovaný Ing. J. dále vytýká, nalézacímu soudu, že zcela opomenul při hodnocení důkazů zápis z valné hromady společnosti VaK Bruntál ze dne 9.6.2015, kde zmíněný svědek z pozice předsedajícího valné hromadě velmi houževnatě obhajoval odměny vyplacené funkcionářům společnosti působícím současně jako veřejní funkcionáři dle ustanovení § 2 odstavec 1 písmeno p) zákona o střetu zájmů, a to za situace, kdy tehdejší akcionář Mgr. Ing. F. zcela překvapivě vyslovil pochybnost o důvodnosti nároku na tyto odměny, což je zřejmé z obsahu zmíněného zápisu. Z tam zachyceného vyjádření svědka Mgr. B. je přitom naprosto nesporné, že byl přesvědčen o správnosti svého právního názoru, dle kterého dlouhodobě uvolnění zastupitelé obcí jako veřejní funkcionáři dle § 2 odstavec 1 písmeno p) zákona o střetu zájmů mohou mít nárok na vyplacení odměny za výkon funkce v orgánech společnosti, pokud tuto funkci nevykonávají jako zástupci obce a nebyli do této funkce nominováni zastupitelstvem obce.
39. Obžalovaný Ing. J. rovněž nesouhlasí s hodnocením soudu prvního stupně stran vyloučení jednání v právním omylu u všech obžalovaných. Poukazuje, že on nikdy nepůsobil jako veřejný funkcionář ve smyslu již shora citovaného ustanovení zákona o střetu zájmů, ani jako člen

některého z orgánů společnosti VaK Bruntál a.s., nýbrž je pouze ředitelem této společnosti, který zajišťuje plynulý provoz podniku. Zůstává mu proto skryto, z jakého titulu nalézací soud dovodil jeho povinnost seznámit se se zněním zákona o střetu zájmů, když ve vztahu k jeho osobě to v odůvodnění napadeného rozsudku soud neuvedl. Zároveň zdůraznil, že znalost tohoto zákona nespadá ani do požadavku na výkon funkce ředitele společnosti.

40. Podle názoru obžalovaného Ing. J. způsob hodnocení důkazů obsažených v odůvodnění napadeného rozsudku vykazuje rysy extrémního vybočení ze zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v ustanovení § 2 odstavec 6 TrŘ. Nalézací soud zcela nesprávně a svévolně hodnotil jednotlivé důkazy týkající se okolností poskytnutí právní rady svědkem Mgr. B. a jejího obsahu, přitom vyhodnocení těchto informací bylo pro posouzení jeho víry naprosto klíčové.
41. Za zcela nepřiléhavý považuje závěr nalézacího soudu, že trestní jednání obžalovaných mělo být „*dlouhodobě, velmi podrobně až profesionálně připravováno, což zvyrazňuje samotnou nebezpečnost jednání obžalovaných, kteří si museli být vědomi výši způsobené škody, kdy pro tento účel zjevně pak fiktivními doklady si dopředu zabezpečili tzv. bezúhonnost a neporušení zákona*“.
42. Stěží lze uvěřit, že by všichni obžalovaní, z nichž řada dlouhodobě působí ve vrcholných funkcích obcí jako starostové či místostarostové, jsou zcela bezúhonní, těší se vysokému veřejnému uznání občanů za dlouhodobě zodpovědnou práci pro své obce, mají vysoké zásluhy za vyvedení společnosti VaK Bruntál a.s. ze složitých situací, řadu let vykonávají funkce v orgánech této společnosti bez jakéhokoli nároku na odměnu za tuto nelehkou práci, jakousi sofistikovanou a úlisnou činností se připravovali na to, aby umožnili vyplácení, resp. aby si zajistili vyplácení odměn ve výši, která odpovídá zlomku jejich celkových příjmů.
43. Jako mnohem pravděpodobnější lze z provedeného dokazování dovozovat závěr, že všichni obžalovaní důvěřovali zřejmě nesprávné právní radě advokáta Mgr. B., který není schopen veřejně připustit, že se mýlil, a který konkludentně připustil, že obsahu pojmu „zástupce obce“ dle ustanovení § 5 odstavec 2 zákona o střetu zájmů nevěnoval patřičnou pozornost, právní radu poskytl a vzor čestného prohlášení zpracoval v zásadě pouze na základě odborných článků, které možná nesprávně vyhodnotil. V této souvislosti obžalovaný zdůrazňuje, že je osobou bez právního vzdělání, právní radě svědka Mgr. B. věřil a objektivně nebylo v jeho silách případnou nesprávnost této právní rady zjistit. Navíc jako u ředitele společnosti není ve vztahu k jeho osobě požadavek na znalost zákona o střetu zájmů legitimní, neboť na jeho osobu tento zákon nedopadal.
44. Dále obžalovaný Ing. J. namítl, že se soud prvního stupně vůbec nevypořádal s argumenty týkajícími se absence subjektivní stránky, tj. jeho zavinění ve vztahu k vytýkanému jednání. Přitom poukazoval v průběhu celého hlavního líčení, že nikdy z vlastní iniciativy nejednal na úseku odměňování funkcionářů společnosti, mimo jiné proto, že mu jako zaměstnanci takové právo nepříslušelo, přičemž pokud činil jakékoliv úkony, pouze chystal podklady pro jednání valné hromady, přitom postupoval podle pokynů předsedy představenstva společnosti a vycházel, jak již bylo zmíněno shora, z právní rady advokáta svědka Mgr. B. Nelze u něj za žádných okolností dovozovat, že by obžalobou tvrzená značná škoda byla kryta jeho zaviněným jednáním, což je základním předpokladem pro naplnění skutkové podstaty obžalobou vytýkaného protiprávního jednání, resp. její subjektivní stránky. V této souvislosti je obžalovaným poukazováno rovněž na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ČR, konkrétně na usnesení ze dne 19. 10. 2010, sp.zn. 5 Tdo 1138/2010.
45. I tyto námitky zůstaly bez povšimnutí soudu, jenž se ani nepokusil v rámci odůvodnění rozsudku se s těmito vypořádat. Pokud je soudem poukazováno na manažerskou smlouvu, pak tato smlouva je svým obsahem bezesporu smlouvou pracovní, nevyplyvá z ní, že by jako zaměstnanec společnosti smluvně převzal povinnost spravovat či opatrovat majetek společnosti, že by tato povinnost byla na něj delegována, nebo se zavázal jakkoliv angažovat na úseku odměňování členů

orgánu společnosti, což je výlučnou pravomocí představenstva a valné hromady každé akciové společnosti. Pokud soud prvního stupně dovozuje jeho povinnost spravovat či opatrovat majetek společnosti VaK Bruntál a.s., z obecných ustanovení manažerské smlouvy, pak tyto se vůbec netýkají správy majetku, ale efektivního řízení společnosti, jak vyplývá z přílohy č. 1 k pracovní smlouvě, kde je popis pracovních úkonů s odkazem na článek I. bod 1) manažerské smlouvy konkretizován. Nalézací soud se však zněním pracovní smlouvy vůbec nezabýval a pouze strojově převzal tvrzení popsání v obžalobě. Tímto svým postupem dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním o existenci jeho smluvně převzaté povinnosti o opatrování majetku společnosti na úseku odměňování funkcionářů společnosti.

46. Obdobně jak v odvolání obžalovaného Ing. Štěpána K. rovněž obžalovaný Ing. Jaroslav J. poukazuje na znění novely zákona o střetu zájmů provedené zákona č.14/2017 Sb., konkrétně § 5 odstavec 2 včetně důvodové zprávy k této novele, přičemž akcentuje, že i s ohledem na znění důvodové zprávy je nesporné, že zákonodárce po provedené novele neshledává protiprávní jednání obžalovaných, za které jsou soudem prvního stupně nepravomocně odsouzeni dle ustanovení § 220 TrZ, za tak společensky škodlivé, aby založilo jejich trestní odpovědnost. Pokud soud prvního stupně konstatuje, že i když jako přestupek, i tak je jednání obžalovaných protiprávní, a proto je třeba aplikovat trestní odpovědnost, potom je dle názoru obhajoby takováto úvaha naprosto nesprávná a jde o zcela tristní pochybení soudu prvního stupně. Pokud by bylo v projednávané věci použito novelizované znění zákona o střetu zájmů, jakožto zákona novějšího, protože je to pro obžalované příznivější, potom by se jednalo o učebnicový případ nepřípustnosti trestní odpovědnosti obžalovaných.
47. Nadto obžalovaný Ing. J. zdůrazňuje, že i kdyby bylo možné skutek kvalifikovat jako trestný čin, potom by trestnost tohoto činu zanikla dle ustanovení § 226 písmeno e) TrŘ z důvodu účinné lítosti obžalovaných, a to s odkazem na ustanovení § 33 TrZ, když obžalovaní funkcionáři dobrovolně v okamžiku, kdy se objevil výklad zákona o střetu zájmů odlišný od toho prezentovaného Mgr. B., učinili podle svých schopností a možností všechno pro to, aby vyplacené odměny společnosti vrátili. Činili tak nikoliv pod hrozícím trestním stíháním, ale z důvodů vyloučení pochybností u rozdílného výkladu zákona o střetu zájmů, dobrovolně odčinili tvrzený škodlivý následek vytýkaného přečinu. Bez ohledu na shora uvedené výtky ve vztahu k výroku o vině, považuje obžalovaný Ing. J. i uložené tresty jako nepřiměřeně přísné, neodpovídající zákonným kritériím pro ukládání trestu. Soud nedostatečně přihlédl k polehčujícím okolnostem, jeho dosavadní bezúhonnosti, snaze o nápravu potencionálně závadového stavu, vrácení všech vyplacených odměn. Soud zcela nesprávně paušalizoval při ukládání peněžitého trestu všem obžalovaným, když zcela opomenul, že on jako ředitel společnosti nikdy žádnou odměnu za výkon funkce v žalovaném slova smyslu nezískal, jelikož nikdy žádnou funkci v orgánech společnosti nezastával. Taktéž obžalovaný vyslovil nesouhlas s mu uloženým trestem zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánu obchodních společností, když žádnou takovou funkci nezastává ani nikdy nezastával.
48. Ze všech shora rozvedených důvodů se obžalovaný Ing. J. domáhá, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odstavec 1 písmeno b) TrŘ ve vztahu k jeho osobě zrušil v celém rozsahu a za podmínek uvedených v § 259 odstavec 3 TrŘ jej zprostil obžaloby nebo věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
49. V odůvodnění odvolání zpracovaném obhájcem Mgr. Karlem Ležátkou (č.l. 1391-1396) obžalovaní **Bedřich B., Ing. Jaroslav K., Bohumír K., Ing. Petr K., Pavel K., Ing. Václav M., Ing. Salome S., Václav V. a Ondřej H.** shodně namítají nesprávnost skutkových závěrů i nesprávnost právního hodnocení skutku, dle jejich přesvědčení skutek není trestným činem, přičemž hodnocení provedených důkazů v odůvodnění napadeného rozsudku je neúplné a zcela nepřezkoumatelné.

50. Soudu I. stupně je vytýkáno, obdobně jak učinili obžalovaní Ing. K. a Ing. J., že zcela ignoroval obhajobou předložené důkazy týkající se skutkového děje při zapojení jediného svědka Mgr. Ondřeje B., včetně celé řady právním argumentů vznesených obhajobou, významných z hlediska právního hodnocení věci. Nálezací soud ponechal zcela bez povšimnutí argumentaci o zániku trestnosti, uplatnění principu ultima ratio, otázku škody, vlivu změny právních předpisů na právní posouzení skutku, vlivu tzv. vertikální delegace na právní posouzení a další. V odůvodnění napadeného rozsudku byla argumentace obhajoby prakticky zcela pomínuta, když pouze v odstavci 20) soud polemizuje s nějakým údajným názorem obhajoby, týkajícím se právního omylu, ačkoliv si obhajoba obžalovaných není vědoma toho, že by v řízení právním omylem argumentovala. Z důvodu nekvalitního a nepřezkoumatelného odůvodnění napadeného rozsudku obžalovaní v rámci podaného odvolání odvolacímu soudu předkládají opět vlastní skutkové i právní hodnocení předmětné trestní věci podobně, jak to učinili již v rámci závěrečných řečí, když napadený rozsudek považují za nezákonný a nespravedlivý. Očekávali, že odůvodnění rozsudku bude obsahovat právně precizní a přesvědčivou argumentaci ohledně učiněných závěrů, nálezací soud však pouze převzal odůvodnění z obžaloby.
51. Pokud jde o skutkové závěry, je namítáno, že soud I. stupně se úplně vyhnul hodnocení věrohodnosti a postavení svědka Mgr. Ondřeje B. v předmětné trestní věci a převzal některá jeho zjevně nepravdivá vyjádření u hlavního líčení, která odporují mnoha čteným listinným důkazům, což by mělo být napraveno, případně i doplněno výsledkem tohoto klíčového svědka odvolacím soudem. Zmíněný svědek přitom v otázce střetu zájmu, resp. odměn za výkon funkcí veřejně prezentoval nejen vůči obžalovaným, ale i vůči třetím stranám (viz zápis z valné hromady ze dne 9.6.2015) a do podoby písemného dokumentu vtělil (viz jím připravené čestné prohlášení a dohoda o narovnání) svůj tehdy zastávaný a z hlediska judikatury nesprávný právní názor, podle něž měli uvolnění zastupitelé obcí nárok na odměnu za výkon funkce v orgánech korporace za podmínky, že tuto funkci nevykonávají jako zástupci obce, resp. nebyli do této funkce navrhováni zastupitelstvem obce. Tento odborně právní názor byl judikatorně překonán (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp.zn. 5 Cno 48/2009), svědek se ve svém právním hodnocení mýlil, vyplacené odměny za výkon funkce tím zůstaly „smluvně a zákonně nepokryty“, na což posléze upozornil Ing. F. na valné hromadě v roce 2015. Po tomto zjištění došlo k vrácení vyplacených odměn, což se stalo na základě smluv o narovnání připravených opět svědkem Mgr. B., a to ještě před zahájením trestního řízení v dané trestní věci.
52. Obžalovaní poukazují na rozpornost výpovědí svědka Mgr. B. učiněných v přípravném řízení a u hlavního líčení, pokud tam tvrdil, že upozorňoval představenstvo na to, že není možné vyplácet odměny funkcionářům ve smyslu zákona o střetu zájmů i na všechny možné souvislosti, ač prvně něco jiného i veřejně opakovaně v předchozím období tvrdil.
53. Dále se zdůrazňuje, že všichni obžalovaní poté, co vyšlo najevo, že právní názor Mgr. B. je judikatorně překonán, se zachovali nesmírně korektně a přistoupili k uzavření dohod o narovnání, a to dávno předtím, než se dověděli o tom, že na ně bylo podáno trestní oznámení. Dohody o narovnání také splnili a plně nahradili všechna plnění, která do té doby dostali a korporace si rovněž vyžádala vrácení i všech souvisejících odvodů a plateb od veřejné správy, čímž nastala situace, kdy všechna finanční plnění byla zcela navrácena a věc je plně vyřazena.
54. V důsledku popsaného jednání zanikla trestnost žalovaného skutku ve smyslu § 33 TrZ a toto zákonné ustanovení o účinné lítosti mělo být aplikováno, neboť objektivně sporný závazek k vrácení plnění ze strany obžalovaných téměř dva roky před zahájením trestního řízení zanikl ve smyslu § 1903 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, neboť dohodou o narovnání sporný závazek ex lege zaniká a je nahrazen novým závazkem vzešlým z dohody o narovnání, který je řádně plněn.
55. Kromě toho odvolatelé jsou rovněž toho názoru, že jednání popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku není trestným činem, kdy se poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu

ČR pod sp.zn. 5 Tdo 894/2009, v němž se mj. uvádí: „Ne každé jednání jednatele a ředitele společnosti, které je v rozporu s právními předpisy, zejména pokud neodpovídá náležitému vedení účetnictví nebo není činěno s péčí řádného hospodáře, musí naplňovat znaky trestného činu.“

56. S ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe a použití trestní represe jako „ultima ratio“ není trestní stíhání důvodné, kterýžto závěr je činěn i s odkazem na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp.zn. Tpjn 301/2012 k výkladu ustanovení § 12 odstavec 2 TrZ, podle něhož trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V daném případě tento jiný právní předpis existuje, když zde existuje zcela přiléhavá skutková podstata přestupku, která byla nově zavedena v rámci novely zákona o střetu zájmů zákonem č. 14/2017 Sb. v § 23 odstavec 1 písmeno c). Dle důvodové zprávy k tomuto zákonnému ustanovení díky zavedení této nové skutkové podstaty přestupku veřejného funkcionáře, který pobírá odměnu v rozporu s § 5 odstavec 1 nebo 2 citovaného zákona, lze předpokládat, že za pobírání neoprávněné odměny by s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe nedocházelo k zahajování trestního stíhání veřejných funkcionářů pro podezření ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku, jak se v minulosti stávalo.
57. V návaznosti na uvedené se obžalovanými odkazuje na § 2 odstavec 1 TrZ, dle kterého platí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je pro pachatele příznivější.
58. Podle judikatury toto ustanovení o časové působnosti trestních zákoníků se rovněž vztahuje i na působnost zákonů, na které odkazuje trestní zákon ve svých blanketních či odkazovacích dispozicích.
59. Přijetím novely zákona o střetu zájmů zákonodárce tedy jednoznačně vymezil u případů skutkově velice obdobných, jako je případ obžalovaných, hranici společenské škodlivosti tak, že taková jednání s ohledem na aplikaci zásady subsidiarity trestní represe je třeba posoudit jako přestupek ve smyslu § 23 odstavec 1 písmeno c) zákona o střetu zájmů ve znění novely a nikoliv jako trestný čin, když rozsah sankce za uvedený přestupek je dostatečně široký, aby postihl celou škálu případů od těch nejméně závažných až po ty nejzávažnější.
60. Navíc dle odvolatelů z hlediska případné viny je nutné, aby soud zohlednil, že podle zmíněné novely zákona o střetu zájmů platí, že veřejný funkcionář nově již smí „obdržet úhrady pojistného na pojištění odpovědnosti za výkon funkce a další odměnu do výše 10 000 Kč ročně“, čímž se redukuje rozsah objektivně protiprávního jednání ex lege.
61. V neposlední řadě se v odvolání rovněž poukazuje na nezbytnost správně právně vyhodnotit, zda a v jaké míře došlo v projednávané věci obžalovanými k porušení povinnosti péče řádného hospodáře.
62. Soudu I. stupně pro uznání viny obžalovaných stačilo skutkové zjištění, že došlo k výplatě prostředků korporace osobám, kterým prostředky vyplaceny být neměly, toto skutkové zjištění však samo o sobě nepostačuje k přijetí odůvodněného závěru o naplnění hypotézy, že se tak stalo v důsledku porušení povinností orgánů korporace jednat s péčí řádného hospodáře, neboť v napadeném rozsudku zcela absentuje jakékoliv posouzení liberačních nebo exkulpačních mechanismů, jimiž obhajoba věcně a důvodně v řízení argumentovala.
63. V této souvislosti se v odvolání zmiňuje judikatura Nejvyššího soudu ČR týkající se otázky tzv. vnější „vertikální“ delegace (konkrétně rozhodnutí sp.zn. 29 Cdo 2531/2008, 29 Cdo 1162/1999, 29 Cdo 1262/2006, 29 Cdo 2869/2011), kde se v podstatě konstatuje, že je povinností každého statutárního orgánu rozpoznat, které činnosti sám není schopen se svými znalostmi vykonávat a dovozuje se, že je porušením povinností řádné péče nezajištění odborné způsobilosti osob pro

oblasti, které leží mimo odbornost statutárního orgánu. V tomto ohledu je tedy právně nezajištění odborného právního servisu statutárním orgánem pro oblasti např. právní považováno za porušení povinností statutárního orgánu.

64. V rozhodnutí sp.zn. 29 Cdo 2531/2008 se výslovně dovozuje, že pokud došlo ke vzniku škody v důsledku jednání statutárního orgánu, který se řídil nesprávnou odbornou radou advokáta, o jehož odborné způsobilosti neměl statutární orgán důvod pochybovat, pak jednání statutárního orgánu je třeba vyhodnotit jako zcela v souladu s povinností jednání s péčí řádného hospodáře.
65. Jestliže v posuzované trestní věci si obžalovaní zajistili právní servis, jednali lege artis. Pokud se tento odborný právní servis objektivně mýlil s důsledkem vzniku škody, nejde o právní omyl na straně statutárního orgánu, ale je třeba ve shodě s konstantní judikaturou i právní doktrínou uzavřít, že tím dochází k exkulpaci resp. liberaci z odpovědnosti statutárního orgánu a není možné takové škodní jednání statutárních nebo jiných orgánů korporace hodnotit jako contra legem.
66. Obžalovaní B., Ing. K., K., Ing. K., K., Ing. M., Ing. S., V. a H. se z výše uvedených důvodů domáhají, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a zastavil trestní stíhání, dospěje-li k závěru, že vytýkané jednání je přestupek, nebo rozhodl zprošťujícím výrokem ve vztahu ke všem jmenovaným, když skutek, pro nějž jsou stíháni, není trestným činem.
67. **Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále** v podaném odvolání předně upozorňuje na rozpor mezi písemným vyhotovením rozsudku a jeho verzí vyhlášenou dne 13.2.2019 v jednací síni, kdy mělo dojít k dvojímu vyhlášení bodu 1 c), který se podle vyhlášené verze týká jak obžalovaného Ing. Petra K., tak obžalovaného Bohumíra K. V písemném vyhotovení byl obžalovaný Bohumír K. uznán vinným za jednání popsané pod bodem 1 d), nicméně takto označený bod skutková věta rozsudku ve vyhlášené verzi neobsahovala. Státní zástupce je toho názoru, že byt' se jedná o pochybení zanedbatelné a ryze formální, nemůže být odstraněno postupem podle § 131 odstavec 1 TrŘ. Kromě toho v bodě 1 d) písemného vyhotovení rozsudku byl obžalovaný Bohumír K. označený jako místostarosta města Brídličná, ačkoliv fakticky zastával funkci starosty.
68. Dále státní zástupce brojí proti tomu, že obžalovaného Ing. Jaroslavu J. byl nesprávně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánu obchodní společnosti v trvání 3 roků, ač členem orgánu obchodní společnosti VaK Bruntál a.s. nebyl, nýbrž v ní působil a působí jako její ředitel, přičemž v souvislosti s výkonem této funkce spáchal žalovanou trestnou činnost. Měl mu být proto ukládán trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce osoby odpovědné za spravování a opatrování cizího majetku a výkon manažerského řízení cizího podnikatelského subjektu.
69. Za nestandardní považuje rovněž určení výměry peněžitých trestů, zejména pak náhradních trestů odnětí svobody. Všem obžalovaným byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb, což odpovídá necelé třetině zákonné trestní sazby. Naproti tomu uložené náhradní tresty odnětí svobody se výrazně blíží samotné spodní hranici, přestože peněžitý trest v celkové výši 50 000 Kč není zcela zanedbatelný. Ačkoli tedy počet denních sazeb a celková výměra peněžitého trestu koresponduje s vyšší škodlivostí páchané trestné činnosti, stanovený náhradní trest těmito okolnostem neodpovídá a navazuje dojem, že byla páchána marginální majetková trestná činnost.
70. Dále státní zástupce nalézacímu soudu vytýká přílišnou stručnost odůvodnění rozsudku v části týkající se druhu a výměry uložených trestů, což se projevilo především v absenci řádného odůvodnění výše uložených trestů odnětí svobody, zdůvodnění odlišností výměry tohoto trestu u některých obžalovaných, u nichž byly podmínky pro ukládání trestu obdobné. Z rozsudku není zřejmé, zda důvodem rozdílnosti byla délka páchání trestné činnosti, výše způsobené škody, funkce, kterou obžalovaní zastávali, příp. jiná skutečnost. Pro srovnání se poukazuje na tresty uložené obžalovaným Václavu V. a Ondřeji H.

71. Pokud jde o uložené tresty a jejich odůvodnění, státní zástupce dále poukazuje i na závěr nalézacího soudu, že veškeré finanční prostředky, které obžalovaní trestnou činností získali, byly vráceny. Má za to, že na základě provedeného dokazování nelze tuto skutečnost potvrdit ani vyvrátit. V této souvislosti zdůrazňuje, že je sice pravdou, že je ve spise založeno vyjádření společnosti VaK Bruntál a.s. řízené a ovládané obžalovanými, podle něhož měla být veškerá škoda uhrazena, proti tomu však stojí opakované vyjádření obžalovaných, že žalovaným jednáním nikdy žádná škoda nevznikla a vyjádření zmocněnce poškozené společnosti, jemuž nebylo ze strany zaměstnanců společnosti umožněno nahlédnout do příslušných materiálů, aby mohl řádně uplatnit nárok na náhradu škody, zejména pak ověřit její zaplacení. Dále se poukazuje, že obžalovaní Ing. K. a Ing. J. žádnou škodu svým aktivním jednáním nenahrazovali. Je-li vedle toho vzato v úvahu, že se žádný z obžalovaných k trestné činnosti nedoznal, byť někteří opakovaně v průběhu trestního řízení iniciovali použití tzv. odklonu od trestního řízení, absentuje tu i další výrazná polehčující okolnost.
72. Ohledně existence polehčujících a přitěžujících okolností státní zástupce dále argumentuje tím, že podle § 41 písmeno a) TrZ je prvopachatelství považováno za polehčující okolnost pouze tehdy, pokud k němu došlo pod vlivem okolností na pachateli nezávislých. Bude-li však vzato v úvahu, že obžalovaní si nechali vyplácet odměny několik let, ačkoliv věděli, že jim tyto odměny z důvodu středu zájmů nenáleží, nelze takové jednání přirovnávat k okolnostem na pachateli nezávislým. Naproti tomu lze u obžalovaných shledat řadu přitěžujících okolností podle § 42 písmena a), b), f), k), l), m) TrZ, když trestná činnost byla páchána po delší dobu, po předchozím uvážení navzdory upozornění právníka, ze ziskuchtivosti, při zneužití funkce a činem byla způsobena vyšší škoda a získán vyšší prospěch. Jsou-li vyhodnoceny výše uvedené polehčující a přitěžující okolnosti komplexně, je zřejmé, že převažují okolnosti přitěžující. Mezi nimi pak především je významná výše způsobené škody, k jejímuž hrazení došlo až poté, co byli obžalovaní na své jednání veřejně upozorněni a probíhalo trestní řízení. Uložené tresty proto dle státního zástupce nutno hodnotit u všech obžalovaných jako nepřiměřeně mírné.
73. Ze všech shora uvedených důvodů státní zástupce se domáhá, aby Krajský soud v Ostravě z podnětu jeho odvolání podle § 258 odstavec 1 písmena b), d), e) TrZ zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 3 TrŘ sám ve věci rozhodl tak, že uzná obžalované vinnými z jednání popsaného ve skutkové větě obžaloby s výjimkou označení obžalovaného Bohumila K. jako místostarosty města Břidličná, což by mělo být nahrazeno označením, že se jednání dopustil jako starosta města Břidličná. Obžalovaným Ing. Štěpánu K. a Ing. Jaroslavu J. aby byl uložen trest odnětí svobody v trvání nejméně 2 roků s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání nejméně 4 roků, ostatním obžalovaným trest odnětí svobody v trvání nejméně 1 roku s podmíněným dokladem na zkušební dobu v trvání nejméně 3 roků. Kromě toho se navrhuje uložit všem obžalovaným peněžitý trest ve výměře 360 až 540 denních sazeb, kdy jedna sazba by činila 200 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody v trvání nejméně 12 měsíců. Všem obžalovaným vyjma obžalovaného Ing. Jaroslava J. se navrhuje rovněž uložit trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce člena orgánu obchodní společnosti v trvání nejméně 3 roků a obžalovanému Ing. Jaroslavu J. necht' je uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce osoby odpovědné za spravování a opatrování cizího majetku a výkonu manažerského řízení cizího podnikatelského subjektu v trvání nejméně 3 roků.
74. Státní zástupce se rovněž písemně vyjádřil k argumentaci obžalovaných uplatněné v podaných odvoláních, kdy mj. zdůraznil, že od nabytí účinnosti zákona o střetu zájmů č. 159/2006 Sb., tedy od roku 2007, žádný ze starostů nebo místostarostů územně samosprávného celku, pro jejíž výkon byl dlouhodobě uvolněn, nárok na vyplacení odměn neměl a tyto odměny skutečně od společnosti VaK Bruntál a.s. nedostával. Opatření v souladu se zákonem o střetu zájmů přijala sama valná hromada zmíněné společnosti. Z provedených listinných důkazů dále jasně vyplývá, že způsob odměňování před rokem 2011 reaguje právě na zákaz stanovený zákonem o střetu zájmů, což je státním zástupcem akcentováno zejména ve vztahu k námitkám některých



obžalovaných, že snad úpravu zákona o střetu zájmů neznali a nebyli ani povinni se s touto seznámit. Zdůrazňuje se, že vyjma obžalovaných Pavla K. a Břetislava B. všichni obžalovaní v dané době již ve společnosti VaK Bruntál a.s. působili, znali předchozí rozhodnutí valných hromad a věděli, z jakého důvodu doposud neměli nárok na vyplacení odměn. Obžalovaní K. a B. pak byli z titulu své funkce člena orgánu společnosti povinni předchozí rozhodnutí valné hromady znát a taktéž byli povinni znát své povinnosti vyplývající ze zákona o střetu zájmů.

75. Obžalovaní starostové a místostarostové rovněž podepsali čestná prohlášení, která jim byla předána s vědomím eventuálně prostřednictvím obžalovaných Ing. K. a Ing. J. V prohlášení byli poučeni o znění ustanovení § 5 odstavec 2 zákona o střetu zájmů, a tedy i o protiprávnosti jednání, které je jim kladeno za vinu. Znění zákona o střetu zájmů nepožadovalo k zastupování obce jakékoliv formální vyslání, delegaci, pověření apod. Obžalovaní věděli, že jako starostové či místostarostové zastupují obce ze zákona. Státní zástupce dále ve svém vyjádření poukázal, že podepisovaná čestná prohlášení byla v tomto ohledu poněkud nepřesná, když se v nich hovoří o „schválení zástupce zastupitelstvím obce“.
76. Nad rámec shora uvedeného státní zástupce zdůraznil, že obžalovaní Ing. Jaroslav K., Václav M. a Bedřich B. byli do orgánu společnosti VaK Bruntál a.s. fakticky navrženi právě usnesením zastupitelstev měst a obce, které zastupovali. Jejich čestná prohlášení, že funkci nevykonávají jako zástupci obcí schválení zastupitelstvem příslušné obce, jsou tedy zcela nepravdivá. Obžalovaní Bohumír K. a Pavel K. sice nebyli výslovně delegováni usnesením zastupitelstva do funkce člena dozorčí rady, nicméně byli usnesením zastupitelstva delegováni jako zástupci obce na valné hromady, a to již v roce 2011. Jejich tvrzení, že zastupovali sami sebe, jsou tak zjevně účelová. Vedla by k absurdnímu závěru, že ačkoliv na valných hromadách vystupovali jako zástupci obce, v dozorčí radě měli ve stejném období vystupovat pouze jako soukromé osoby bez jakékoliv spojitosti s výkonem funkce starosty. V této souvislosti státní zástupce odkazuje na § 3 odstavec 2 zákona o střetu zájmů, dle kterého, dojde-li ke střetu řádného výkonu funkce ve veřejném zájmu se zájmem osobním, nesmí veřejný funkcionář upřednostňovat svůj osobní zájem před zájmy, které je jako veřejný funkcionář povinen prosazovat a hájit. Pokud by tedy byla pravda, že starostové a místostarostové hájili pouze své soukromé zájmy, ačkoliv jednali jako členové řídicích či dozorčích orgánů společnosti, na jejímž majetku participovala obec, kterou jinak zastupovali, jednali by v rozporu se shora citovaným zákonným ustanovením. V takovém případě by jejich členství v orgánu společnosti VaK Bruntál a.s. bylo v rozporu se zákonem, a tedy odměna za tuto činnost by dle státního zástupce nutně musela být pobírána bez právního důvodu.
77. Dále se uvádí, že obžalovaný Václav V. sám uděloval plnou moc k zastupování na valné hromadě místostarostce obce Světlá Hora a usnesením zastupitelstva obce Zátor byl určován náhradník pro zastupování obce na valných hromadách, pokud se obžalovaná Ing. Salome S. nebude moci účastnit. Ač tedy neexistuje rozhodnutí zastupitelstva obce výslovně delegující jmenované osoby do orgánů společnosti VaK Bruntál, a.s., oba jako fiktivní zástupci obce vědomě jednali, což koresponduje s tvrzením obžaloby, že žádného výslovného pověření starosty či místostarosty obce v kontextu zákona o střetu zájmů nebylo třeba. Zcela na tomto předpokladu je postaveno obvinění Ing. Petra K. a Ondřeje H.
78. Obžalovaní starostové a místostarostové nesplnili svou zákonnou povinnost uvědomit odpovědné osoby společnosti VaK Bruntál a.s. o vlastním střetu zájmů a o tom, že jim odměny za výkon uvedených funkcí nenáleží. Od 16.6.2011 pak bez objektivní příčiny začali tvrdit, že zastupují sebe sama, ačkoliv ve společnosti VaK Bruntál a.s. neměli a nemají jakýkoliv majetkový podíl. Z těchto skutečností je dovozováno, že se obžalovaní dopustili svého jednání v přímém úmyslu podle § 15 odstavec 1 písmeno a) TrZ.
79. Dále státní zástupce vyjádřil právní názor, že takto koncipované zavinění nezabavuje odpovědnosti ani obžalované Ing. Štěpána K. a Ing. Jaroslava J. Pokud byly argumenty obhajoby

státním zástupcem správně pochopeny, měli být vedoucí představitelé zmíněné společnosti (obžalovaní Ing. K. a Ing. J.) uvedeni v omyl jednáním spoluobžalovaných starostů a místostarostů, pročez nemohou být trestně odpovědní. Je zdůrazněno, že však takto obžaloba koncipována nebyla. V obžalobě je jasně uvedeno, že celá společnost VaK Bruntál, a.s., předseda představenstva a ředitel společnosti na jedné strany a starostové a místostarostové měst a obcí na straně druhé, před rokem 2011 věděli, proč nemají starostové a místostarostové na odměnu členů orgánu společnosti nárok. Žádný z obžalovaných tedy nemohl v tomto ohledu jednat v omylu. Jednáním všech obžalovaných došlo k jedinému protiprávnímu následku, tj. neoprávněnému vyplacení či přijetí odměn, v důsledku čehož vznikla společnosti majetková škoda. K tomuto následku došlo u jednotlivých obžalovaných různým porušením povinností spravovat a opatrovat cizí majetek.

80. Státní zástupce dále nesouhlasí s námitkami obhajoby, že popis skutku je nedostatečný, protože přesně nespecifikuje opatření, která měli obžalovaní Ing. K. a Ing. J. provést, a pouze obecně se uvádí, že obžalovaní nechali odměny vyplácet. Státním zástupcem je zdůrazněno, že takových opatření by mohlo být nekonečné množství. Povinností obou jmenovaných obžalovaných bylo využít veškerých svých oprávnění vyplývajících z jejich funkcí k tomu, aby společnosti škoda nevznikla. Právě ta skutečnost, že proti vzniku škody neučinili nic, bylo vyjádřeno termínem „nechali vyplácet“. Kromě toho z provedeného dokazování vyplývá, že to byl zejména obžalovaný Ing. K., kdo inicioval změnu stanov vypouštějící omezující podmínky převzaté ze zákona o střetu zájmů, a to s tím cílem, aby spoluobžalovaným starostům a místostarostům, kteří do té doby odměny nepobírali, usnadnil odměny pobírat, byť se na jejich postavení ničeho nezměnilo.
81. Obžalovaný Ing. J. navíc byl po 16.6.2011 pověřen tím, aby u členů orgánu společnosti zjistil a ověřil, zda u nich neexistuje střet zájmů a zda je jim možno odměny vyplácet. Byla mu tedy svěřena odpovědnost řešit možný střet zájmů u každého ze spoluobžalovaných starostů a místostarostů. Podle výpovědi svědka Mgr. B. měl od obcí a měst získat patřičná vyjádření. Pokud mu tedy byla svěřena tato odpovědnost a měl-li současně povinnost počínat si tak, aby společnosti nevznikla jakákoliv škoda, což plyne z manažerské smlouvy, z titulu svého postavení měl rovněž povinnost seznámit se s patřičnou právní úpravou. Co se týče osoby Mgr. Ondřeje B., státní zástupce zdůrazňuje, že byl od roku 2005 externím právním poradcem společnosti, ovšem pouze ad hoc pro konkrétní případy, zastupování u některých soudních sporů, účasti na valných hromadách apod. Nebyl zaměstnancem společnosti VaK Bruntál a.s., nebyl jejím právním zástupcem obecně na základě nějaké rámcové smlouvy. Z dokazování plyne, že před valnou hromadou jednal pouze s obžalovanými Ing. K. a Ing. J., a to v souvislosti s projednáváním programu valné hromady. Nebyl pověřen vyhodnocením, zda konkrétní člen orgánu této společnosti má nárok na vyplacení odměn. Žádný z obžalovaných starostů a místostarostů za ním ani nepřišel a nepožádal jej jako svého právního poradce o konzultaci, zda může odměny pobírat či nikoliv. O poskytnutí takové rady není jakýkoliv záznam a Mgr. B. ji kategoricky popřel již v přípravném řízení. Je tedy otázkou, na základě čeho obžalovaní tvrdí, že se na základě „právní rady“ Mgr. B. domnívali, že jim v pobírání odměn nic nebrání. Pokud dále obžalovaní tvrdí, že byli Mgr. B. nesprávně informováni, přičemž odkazují na znění čestného prohlášení, podle něhož by údajně nesměli pobírat odměny pouze tehdy, pokud by byli jako zástupce obce schválení zastupitelstvem obce, pak pominuli, že v prvním odstavci tohoto čestného prohlášení bylo znění § 5 odstavec 2 zákona o střetu zájmů výslovně uvedeno, přičemž se v něm o jakémkoliv schvalování nehovoří. Je-li obžalovanými dovozováno udělení nesprávné právní rady rovněž z vyjádření Mgr. B. z 9.6.2015, pak se jednalo o dobu, kdy bylo jejich protiprávní jednání de facto ukončeno. Pro posouzení subjektivní stránky přitom je třeba vycházet ze stavu poskytnutých informací v době před započatím páčání trestného činu nebo maximálně v jeho průběhu. V tomto ohledu bylo prokázáno, že Mgr. B. žádnému z obžalovaných neradil, že pokud

budou postupovat tak, jak sami podle svého rozhodnutí postupovali, nemůže být jejich jednání označeno za protiprávní.

82. Dále státní zástupce v souvislosti se zákonnou úpravou právního omylu obsaženou v § 19 odstavec 1, 2 TrZ konstatuje, že všichni obžalovaní měli jak z titulu funkce člena obecního zastupitelstva, resp. starosty či místostarosty obce (města), tak z titulu funkce člena orgánu obchodní společnosti povinnost seznámit se nejméně s úpravou zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, a právními předpisy upravujícími povinnost členů orgánu obchodní společnosti. Proto se žádný z obžalovaných nemůže dovolávat právního omylu podle § 19 odstavec 1 TrZ.
83. Státním zástupcem je mj. dále poukázáno na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 6 Tdo 1277/2014-37, v němž se uvádí, že je podmínkou beztrestnosti pachatele jednajícího v negativním právním omylu omluvitelnost jeho omylu. U pachatele, který měl z důvodu své funkce povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou, ale neučinil tak, sama skutečnost, že spoléhal na ujištění jiné osoby o správnosti svého postupu (např. ohledně otázky subjektu oprávněného rozhodnout o udělení odměny a její výše), nemusí vylučovat závěr, že je jeho právní omyl neomluvitelný.
84. Pokud jde o roli Mgr. Ondřeje B., ten obžalovaným neradil, sdělil pouze, že odměny bude dostávat ten, kdo je schopen stvrdit pravdivost sdělení, že nezastupuje obec, nýbrž sebe sama. Bylo-li by vůbec uvažováno o tom, že mezi obžalovanými a Mgr. B. panoval v tomto ohledu vztah advokát - klient a v rámci toho vztahu byla právní rada odborníka poskytnuta, v žádném případě nebylo tvrzeno, že obžalovaní mohou odměny dostávat. Jak již bylo zmíněno shora, obžalovaní se tedy nemohou zprostit své odpovědnosti s odkazem na omluvitelný právní omyl ve smyslu § 19 odstavec 1 TrZ. Jejich odpovědnost by byla vyloučena pouze tehdy, pokud by neexistovaly žádné relevantní pochybnosti o správnosti poskytnuté rady a obžalovaní by ani jinak o její nesprávnosti nevěděli.
85. Pokud bylo obžalovaným Ing. J. namítnuto, že měl odpovědnost pouze za ekonomický provoz společnosti VaK Bruntál a.s. a za veškeré činnosti při jejím řízení, a nemůže nést odpovědnost za rozhodnutí valné hromady či představenstva společnosti, pak žádné rozhodnutí valné hromady či představenstva o tom, že ten který konkrétní obžalovaný bude popírat odměnu, neexistuje a nikdy neexistovalo. Valná hromada přijala pouze obecné podmínky pro vyplácení odměn členů orgánu společnosti, výše těchto odměn apod. Samotné vyplácení odměn nebylo rozhodnutím valné hromady, představenstva ani dozorčí rady. Vyplácení odměn prováděli na základě podmínek stanovených valnou hromadou a zákonem zaměstnanci ekonomického provozu společnosti, který řídil právě obžalovaný Ing. J. a z titulu svého postavení si měl počínat tak, aby společnosti nevznikla škoda. Obžalovaný byl Mgr. B. upozorněn, že překážky k vyplácení odměn stále platí, přesto neučinil jakékoliv opatření, aby k vyplácení odměn nedošlo.
86. Státní zástupce taktéž nesouhlasí s námitkami obžalovaných uplatněnými ve vztahu k novelizaci zákona o střetu zájmů, přičemž odkazuje na svou argumentaci uvedenou již v obžalobě. Taktéž zdůrazňuje, že otázkou subsidiarity trestní represe a účinné lítosti se již zabýval při rozhodování o stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání. V této souvislosti poznamenává, že k úplnému nahrazení škody mělo dojít až po zahájení trestního stíhání, což nebylo možno následně ověřit, protože zmocněnci poškozené společnosti VaK Bruntál a.s. nebylo umožněno zaměstnanci společnosti ani jejím vedením nahlédnout do účetnictví.
87. Za nedůvodnou považuje rovněž námitku obžalovaného Ing. K. o nepoužitelnosti výsledků svědka Mgr. B., protože v jeho zproštění mlčenlivosti nebyl vymezen rozsah takového zproštění. Je zdůrazněno, že jmenovaný svědek byl představenstvem společnosti VaK Bruntál a.s. zproštěn mlčenlivosti na žádost policejního orgánu v konkrétní trestní věci a neomezení rozsahu zproštění mlčenlivosti ze strany oprávněné osoby, která byla plně oprávněná rozhodnout, zda vůbec a

v jakém rozsahu Mgr. B. mlčenlivosti zproští, nemůže být na překážku provedení a vyhodnocení důkazů v trestním řízení.

88. Dále se státní zástupce vyjádřil i k právnímu výkladu zejména obžalovaného Ing. Štěpána K. ve vztahu k porušení zákona o střetu zájmů, podle něhož zákonodárce změnou § 5 odstavec 2 říká, že (cit.) „*pokud obec neurčí, aby určitý uvolněný funkcionář zastupoval v podnikající právnické osobě obec, a uvolněný funkcionář je zvolen do orgánu za někoho jiného než za svou obec, pak se na něj omezení § 5 odstavec 2 zákona o střetu zájmů nevztahuje*“. Státní zástupce předně poznamenává, že tři z obžalovaných starostů a místostarostů (Ing. K., Ing. M. a B.) byli do funkce přímo určeni zastupitelstvem své obce. Pokud by byla obhajoba Ing. K. připuštěna jako přílehavá, pak by se sice výše škody snížila, nicméně na právní kvalifikaci jeho jednání by to nemělo jakýkoliv vliv. Státní zástupce je však toho názoru, že zmíněná novela zákona o střetu zájmů zákaz vyplácení odměn nezrušila, pouze pojmově upřesnila funkcionáře, na něž se zákaz vztahuje, kdy oproti funkcionáři, který *zastupuje* obec či kraje, nově označuje funkcionáře, který byl obcí či krajem *určen, aby vykonával funkci* v orgánech společnosti. Tato změna nemá však vliv na odpovědnost obžalovaného, neboť v době, kdy docházelo k výplatám odměn, se jednalo o odměny neoprávněné, jímž byl povinen zabránit.
89. Konečně je-li odkazováno u trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ na mimotrestní právní předpis, jehož porušení naplňuje znak skutkové podstaty tohoto trestného činu, pak touto odkazovanou normou nejsou ustanovení zákona o střetu zájmů, jak se domnívají obžalovaní, nýbrž touto normou, která by měla vliv na posouzení trestnosti činu podle § 2 odstavec 1 TrZ, je mimotrestní norma upravující povinnost jednat s péčí řádného hospodáře (např. obchodní resp. občanský zákoník). Této normy se však jakákoliv novela, která by snad vedla k beztrestnosti obžalovaných, nedotkla. Bezprostřední příčinou následku uvažovaného v § 220 TrZ nebylo dle vyjádření státního zástupce porušení zákona o střetu zájmů, nýbrž jednání v rozporu s obchodním/občanským zákoníkem, resp. manažerskou smlouvou.
90. Státní zástupce rovněž nesouhlasí s výkladem obhajoby zejména obžalovaného Ing. Štěpána K. ohledně otázky vzniku škody, jenž považuje za značně svérázný. Státní zástupce v souvislosti s argumentací užitou obhajobou poukazuje mj. na obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 6 Tdo 1277/2014, které (jako mnoho dalších rozhodnutí) spatřuje způsobení škody v tom, že si ředitelka školní jídelny sama vyplatila odměnu, přičemž není pochyb o tom, že svou činnost skutečně vykonávala. Dále je zdůrazněno, že pokud společnost VaK Bruntál a.s. odměny poskytla, snížila se tím hodnota jejího majetku/jmění, což je nutno považovat za škodu. Podstata § 5 odstavec 2 zákona o střetu zájmů přitom spočívá právě v zákazu přijímat za jednu činnost dvě odměny - platy, jednak z veřejných rozpočtů a jednak od soukromého subjektu, jejichž zájmy jsou natolik rozdílné, nakolik rozdílný může být zájem veřejný (prospěch obce nejen majetkový) od zájmu podnikatelského subjektu (zisk, dividendy apod.).
91. Ze všech shora uvedených důvodů státní zástupce navrhl, aby odvolání obžalovaných byla podle § 256 trestního řádu zamítnuta.
92. Věc byla předložena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu odvolacímu podle § 252 TrŘ. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravné prostředky byly podány oprávněnými osobami ve smyslu § 246 odstavec 1 písmeno a), písmeno b) TrŘ, v zákonné lhůtě podle § 248 odstavec 1 TrŘ a svým obsahem splňují i podmínky ustanovení § 249 odstavec 1 TrŘ. Za tohoto stavu nebyl důvod k jejich zamítnutí podle § 253 odstavec 1 TrŘ nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 TrŘ.
93. Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 TrŘ zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku

předcházející, přihlížel přitom i k vadám, které odvoláními vytýkány nebyly, a po vyhodnocení věci dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná.

94. Ve věci bylo nařízeno ve smyslu § 263 odstavec 1 písmeno b) TrŘ neveřejné zasedání, neboť bylo zřejmé, že zjištěné vady nelze odstranit ve veřejném zasedání.
95. Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že řízení, které rozsudku předcházelo, trpí podstatnými vadami. V tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, právo obhajoby, právo obžalovaných na spravedlivý proces a tyto vady mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných částí rozsudku. Dále pak skutková zjištění nalézacího soudu jsou neúplná a nejasná, neboť okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. K objasnění věci je třeba důkazy opakovat, provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by nahrazovalo činnost soudu I. stupně. Odvolací soud má za to, že odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá zákonným kritériím obsaženým v § 125 odstavec 1 trestního řádu, neboť neobsahuje komplexní vyhodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 TrŘ jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Není zřejmé, o které důkazy nalézací soud svá skutková zjištění opřel, zejména se to týká důkazů listinných, které okresní soud v podstatě nehodnotil vůbec, nekonkretizoval, jaká zjištění významná pro rozhodnutí z jednotlivých listinných důkazů učinil, pouze logiku postrádajícím způsobem uvedl pod bodem ad 16) odůvodnění, že „*V rámci písemných materiálů soud zhodnotil výpovědi obžalovaných a písemné materiály, z nichž vyplynulo, že ...*“. V napadeném rozsudku absentuje rovněž řádné odůvodnění všech zákonných znaků trestných činů, jimiž byli obžalovaní shledáni vinnými, když vůbec není odůvodněna subjektivní stránka (forma zavinění), navíc odůvodnění právní kvalifikace jednání obžalovaných Ing. K. a Ing. J. pod bodem ad 21) obsahuje zcela zjevné nesprávnosti a rozpory. Na jedné straně se uvádí, že jejich jednání se právně kvalifikuje jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavce 1, 2 písmeno b) TrZ, což předpokládá mj. způsobení škody značné, zároveň se však na stejném místě konstatuje, že obžalovaní způsobili škodu nikoliv malou. Dále okresní soud uvádí: „*Z hlediska konkrétního stupně společenské nebezpečnosti obžalovaných je nutno poukázat zejména na skutečnost, že škoda, kterou svým jednáním způsobili, je skutečně vysoká, neboť několikanásobně převyšuje i dnes výrazně zvýšenou hranici značné škody.*“ I tato hodnotící pasáž je nepřesná a zavádějící, když je vztažena obecně na všechny obžalované, ač s ohledem na učiněná skutková zjištění ve výrokové části rozsudku a užitou právní kvalifikaci se mohla týkat toliko obžalovaných Ing. K. a Ing. J. (což nalézací soud neuvedl), pouze tito obžalovaní dle skutkových zjištění, jak byly ustáleny ve výroku o vině napadeného rozsudku nalézacím soudem, měli způsobit škodu přesahující hranici značné škody ve smyslu ustanovení § 138 odstavec 1 TrZ. V neposlední řadě absentuje rovněž řádné odůvodnění výroku o uložených trestech tak, aby bylo patrné, jakými úvahami se soud řídil při ukládání konkrétního druhu a výměry trestu, jakož i co jej vedlo k přistoupení k odlišné výměře trestu u některých obžalovaných, u nichž byly podmínky obdobné a zpřísnění trestů oproti trestům dříve uloženým v trestních příkazech, navíc za situace, kdy státní zástupce si proti vydaným trestním příkazům odpor nepodal. Z těchto důvodů nutno konstatovat, že přezkoumávaný rozsudek je nepřezkoumatelný. Shora uvedené skutečnosti vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozsudku u všech obžalovaných podle § 258 odstavec 1 písmena b), c) TrŘ a dále u obžalovaných Ing. K., Ing. J. a V. též podle 258 odstavec 1 písmeno a) TrŘ.
96. Další pochybení nalézacího soudu bylo shledáno v tom, že sice v odůvodnění napadeného rozsudku konstatuje, že obžalovaní vrátili škodu, která jejich jednáním vznikla (přesněji řečeno, vrátili finanční prostředky, které trestnou činností získali), ale vůbec se nezabýval případnou aplikací ustanovení § 33 TrŘ o účinné lítosti, resp. naplněnosti zákonných podmínek pro užití zmíněného ustanovení u jednotlivých obžalovaných, ač trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 TrZ je zařazen mezi vyjmenované trestné činy, na něž se toto zákonné ustanovení vztahuje, přičemž zánik trestnosti z důvodu účinné lítosti podle § 33 TrZ by byl důvodem pro zproštění obžalovaného obžaloby podle § 226 písmeno e) TrŘ. V případě

obžalovaného Ing. J. došlo také k pochybení ve výroku o uložení trestu zákazu činnosti podle § 73 odstavec 1 TrZ, když mu byl uložen zákaz výkonu funkce člena orgánu obchodní společnosti, ač v souvislosti s touto činností se trestného činu nedopustil. Ve shora uvedených směrech tedy došlo k porušení ustanovení trestního zákoníku, což vedlo odvolací soud ke zrušení napadeného rozsudku také podle § 258 odstavec 1 písmeno d) TrŘ. Jelikož uložené tresty byly shledány nepřiměřenými, neodpovídajícími všem kritériím pro ukládání trestu vymezeným v §§ 38 a 39 TrZ, došlo ke zrušení napadeného rozsudku u všech obžalovaných také podle § 258 odstavec 1 písmeno e) TrŘ. K pochybení došlo i ve výroku učiněném podle § 229 odstavec 1 TrŘ, jímž byla společnost VaK Bruntál a.s. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, ač jak plyne z protokolu o hlavním líčení (č.l. 1276v) i dřívějšího písemného sdělení opatrovníka JUDr. Přemysla H. ustanoveného společností VaK Bruntál a.s., tato poškozená společnost se s nárokem na náhradu škody nepřipojila, neboť škoda byla uhrazena. Pro vyslovení odkazujícího výroku podle § 229 odstavec 1 TrŘ tak nebyl podklad a z tohoto důvodu byl napadený rozsudek zrušen podle § 258 odstavec 1 písmeno f) TrŘ.

97. Všechny tyto shora uvedené důvody vedly krajský soud k tomu, že napadený rozsudek zrušil ve vztahu ke všem obžalovaným v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 TrŘ věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, když zjištěná zejména procesní pochybení nalézacího soudu nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání a nedostatky hodnotící činnosti soudu I. stupně nemohl odvolací soud nahradit vlastní hodnotící činností, když šlo o důkazy, které sám neprovedl, navíc dokazování před soudem I. stupně nebylo realizováno v potřebném rozsahu.
98. Zásadní vada řízení napadenému rozsudku předcházející spočívá v tom, že soud I. stupně při nařizování hlavního líčení nepostupoval koncentrovaně a realizoval dne 5.11.2018 hlavní líčení (č.l. 1276-1282), ačkoliv obžalovaným Ing. Štěpánu K. a Ing. Jaroslavu J. nezaslal s předvoláním k hlavnímu líčení obžalobu, jak vyplývá z dodejek osvědčujících předvolání jmenovaných k hlavnímu líčení (č.l. 1235v) a nestalo se tak ani v době dřívější, jak plyne ze sdělení obhájce obžalovaného Ing. K. ze dne 31.10.2018 (č.l. 1271) a posléze i sdělení obžalovaných u hlavního líčení. Obžalovaným Ing. J. bylo toliko konstatováno, že obžalobu mu poskytl obhájce, z protokolu však není zřejmé, kdy se tak stalo.
99. Podle § 196 odstavec 3 TrŘ přitom platí, že opis obžaloby musí být doručen nejpozději s předvoláním k hlavnímu líčení nebo vyrozuměním o něm, a to proto, aby obžalovaný měl obžalobu k dispozici alespoň minimální zákonem stanovenou dobu na přípravu k hlavnímu líčení, což je dle § 198 odstavec 1 TrŘ alespoň pět pracovních dnů od doručení předvolání k hlavnímu líčení.
100. Na výslovnou žádost obžalovaného (§ 198 odstavec 1 věta 2. TrŘ) lze provést hlavní líčení i tehdy, když předvolání k hlavnímu líčení a opis obžaloby nebyly obžalovanému doručeny přede dnem hlavního líčení, ale až v den konání hlavního líčení, nejpozději před přednesením obžaloby. Vyžaduje se zde však výslovná žádost obžalovaného, která musí být zapsána do protokolu o hlavním líčení (srovnej rozhodnutí R 18/1982) a jeho souhlas. Jak odvolací soud zjistil ze zvukového záznamu pořízeného z hlavního líčení konaného dne 5.11.2018 a koneckonců i protokolu o hlavním líčení, výslovné žádosti obžalovaných Ing. K. a Ing. J., aby hlavní líčení dne 5.11.2018 bylo konáno, absentují, včetně osobního prohlášení, že souhlasí, aby byla zkrácena lhůta k přípravě. Jelikož bylo i přesto hlavní líčení konáno, jedná se o podstatnou vadu řízení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) TrŘ, když nebyla dodržena procesní ustanovení zaručující možnost řádného uplatnění obhajoby obžalovaného.
101. Z obsahu protokolu o hlavním líčení ze dne 5.11.2018 dále vyplývá, že bylo konáno od samého začátku i proti obžalovanému Václavu V., přestože ten se k zahájení hlavního líčení v 08.00 hod. nedostavil a přišel do jednací síně opožděně až v 08.38 hod. (viz č.l. 1277v). Okresní soud tento stav zcela pominul, hlavní líčení vedl, aniž by rozhodl o jeho konání v nepřítomnosti obžalovaného V. ve smyslu ustanovení § 202 odstavec 2 TrŘ za předpokladu, že by

k takovému postupu byly splněny zákonné podmínky, příp. vyloučil trestní řízení proti tomuto obžalovanému ze společného řízení podle § 23 odstavec 1 TrŘ po dobu jeho nepřítomnosti, čímž zatížil řízení další procesní vadou. Navíc po dobu nepřítomnosti tohoto obžalovaného byli vyslechnuti spoluobžalovaní Ing. Jaroslav J. a Ing. Salome S., jejichž výsledky nebyly následně v přítomnosti obžalovaného zopakovány, obžalovaný V. tak neměl možnost se za dané procesní situace k těmto důkazům vyjádřit, čímž byl zkrácen na svých obhajovacích právech plynoucích mu z ustanovení § 214 TrŘ. Přestože zmíněné výpovědi spoluobžalovaných nebyly procesně náležitým způsobem ve vztahu k obžalovanému V. v rámci hlavního líčení provedeny, nalézací soud z nich vycházel ve svých skutkových závěrech učiněných i ohledně obžalovaného V.

102. Další zásadní procesní vady se soud I. stupně dopustil tím, že u hlavního líčení dne 13.2.2019, kdy došlo k vyhlášení napadeného rozsudku, mj. rozhodl, že bude hlavní líčení konáno podle § 202 odstavec 2 TrŘ v nepřítomnosti obžalovaného Václava V., přestože pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky, neboť jmenovaný nebyl k tomuto odročenému hlavnímu líčení předvolán, přestože u hlavního líčení konaného dne 11.2.2018, kdy bylo odročeno na 13. 2. 2018, nebyl přítomen a nevzal tak termín odročeného hlavního líčení na vědomí.
103. Podle platné judikatury (srovnej rozhodnutí R 24/2002) platí, že obžalovaný musí být soudem předvolán ke každému, tedy i k odročenému hlavnímu líčení, pokud není přítomen při odročení hlavního líčení, při kterém je stanoven den, kdy bude další hlavní líčení konáno. To platí i tehdy, je-li hlavní líčení odročováno pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí. Pokud se obžalovaný k hlavnímu líčení nedostaví, nelze z toho dovozovat, že se nehodlá účastnit hlavního líčení po jeho případném odročení. Není-li obžalovaný předvolán k hlavnímu líčení, či není-li přítomen při odročení hlavního líčení na určitý den, a hlavní líčení je přesto konáno v jeho nepřítomnosti, jde o podstatnou vadu řízení ve smyslu výše uvedeného § 258 odstavec 1 písmeno a) TrŘ.
104. Tímto chybným postupem nalézacího soudu fakticky nedošlo ve vztahu k obžalovanému Václavu V. k procesně účinnému vyhlášení rozsudku.
105. Okresní soud se shora uvedených zákonných povinností nedržel, nesplnil je a hlavní líčení konal i vůči osobám, jichž se tento vadný procesní postup týkal, čímž zatížil ve vztahu k obžalovaným Ing. K. a Ing. J. celé své trestní řízení vadou, taktéž je vadné řízení i vůči obžalovanému V. v rozsahu popsaném shora. Stejně tak zatížil podstatnou vadou i rozhodnutí, které na podkladě takto vedeného řízení vzešlo, což má vliv i na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku, jenž z tohoto důvodu nemohl obstát. **Krajský soud zdůrazňuje, že veškeré důkazy, ať již ve formě výpovědí obžalovaných, svědků či čtených listinných materiálů, provedené v době, kdy bylo nezákonně vedeno řízení proti výše jmenovaným odvolatelům, tedy aniž byly splněny podmínky pro konání hlavního líčení podle § 196 odstavec 3 a násl. TrŘ, nejsou procesně použitelnými pro řízení před soudem a je třeba je opakovat.**
106. Je třeba přiznat oprávněnost námítky státního zástupce, že mezi písemným vyhotovením rozsudku a jeho verzí vyhlášenou dne 13.2.2019 v rámci hlavního líčení existuje drobný rozpor, pramenící nejspíše z přerěknutí soudkyně při vyhlášení rozsudku. Faktem je, že bod označený v písemně vyhotoveném rozsudku jako 1 d), týkající se obžalovaného Bohumíra K., byl při vyhlášení rozsudku označen písmenem c), ve zbytku však byl tento skutek vyhlášen zcela ve shodě s písemným vyhotovením rozsudku včetně správného uvedení, že se toto jednání klade za vinu obžalovanému Bohumíru K. Ze zmíněné drobné nepřesnosti při vyhlášení rozsudku nelze dovozovat, že by obžalovaný Ing. Petr K. byl de facto uznán vinným za obě jednání uvozená při vyhlášení rozsudku jako body 1 c) a naopak obžalovaný Bohumír K. by byl uznán vinným pro jednání, které nebylo vyhlášeno. Odvolací soud je přesvědčen, že této drobné nepřesnosti (přerěknutí) si nebyla při vyhlášení rozsudku vědoma ani samotná soudkyně a bylo to možno zjistit jen opakovaným přehráním zvukového záznamu z průběhu hlavního líčení. Byť byla přiznána oprávněnost této námítky státního zástupce, nicméně nelze nevidět, že se z jeho strany jedná o velmi formalistický přístup k zákonné úpravě obsažené v § 129 odstavec 1 TrŘ, neboť ze

samotné písemné posloupanosti označení jednotlivých skutků, kladených obžalovaným z řad starostů a místostarostů za vinu, lze spolehlivě dovodit, že v případě obžalovaného K. se jednalo o skutek pod bodem 1 d).

107. Krajský soud rovněž zjistil přezkoumáním napadeného rozsudku a předloženého trestního spisu, že se soud I. stupně dopustil pochybení a nepřesnosti ve skutkových zjištěních vztahujících se k bodu 1 d), v němž byl Bohumír K. nesprávně označen jako místostarosta města Břidličná, ačkoliv z doložených listinných materiálů (viz č.l. 444 a násl.), zejména usnesení ze zasedání zastupitelstva města, jakož i samotné výpovědi tohoto obžalovaného v přípravném řízení, jasně plyne, že byl ve vytýkaném období starostou tohoto města. Soud I. stupně se však provedenými důkazy důsledně nezabýval, jak již bylo zmíněno shora, z čehož pramení tato nepřesnost, které, nutno dodat, se dopustil i státní zástupce v podané obžalobě.
108. Kromě výhrad obžalovaných k nedostatečné hodnotící činnosti nalézacího soudu, nevypořádání se se všemi provedenými důkazy, jakož i s uplatněnou obhajobou a výhrad poukazujících na absenci v odůvodnění napadeného rozsudku náležitého právního hodnocení jednání vytýkaného obžalovaným, s nimiž se odvolací soud v obecné rovině ztotožnil, čemuž dal výraz konstatováním, že odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá požadavkům stanoveným v § 125 odstavec 1 TrŘ, v důsledku čehož je rozsudek soudu I. stupně nepřezkoumatelný, jak již bylo rozvedeno shora v dřívější části odůvodnění tohoto rozhodnutí, považuje odvolací soud za potřebné se podrobněji vyjádřit k následujícím odvolacím námitkám.
109. Obžalovanými je vytýkáno, že žalovaný skutek, resp. skutek popsany ve výroku napadeného rozsudku, není trestným činem, nýbrž přestupkem, a to s odkazem na přijetí zákona č. 14/2017 Sb., účinného od 1.9.2017, kterým se měnil zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů ve znění pozdějších novel, kdy je poukazováno, že zmíněnou novelou došlo jednak k zavedení nové skutkové podstaty přestupku v § 23 odstavec 1 písmeno c) novely, dle kterého veřejný funkcionář se dopustí přestupku tím, že pobírá odměnu v rozporu s § 5 odstavec 1 nebo 2, přičemž za tento přestupek lze uložit pokutu od 5 000 Kč do 250 000 Kč, jednak nově osoby, na které dopadá omezení dle § 5 odstavec 2 citované novely zákona o střetu zájmů, mohou pobírat odměnu do výše 10 000 Kč ročně, přičemž toto novelizované znění zákona o střetu zájmů je pro obžalované příznivější a mělo by být v intencích ustanovení § 2 odstavec 1 TrZ při posuzování trestné činnosti vytýkané obžalovaným z tohoto pozdějšího zákona vycházeno, což by v konečném důsledku mělo vést k nepřipustnosti trestní odpovědnosti obžalovaných. V souvislosti s touto argumentací se dále uvádí, že podle judikatury ustanovení o časové působnosti trestních zákonů se rovněž vztahuje i na působnost zákonů, na které odkazuje trestní zákon ve svých blanketních či odkazovacích dispozicích, a to s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR publikovaného pod R 35/1994.
110. K tomu odvolací soud konstatuje, že podle § 2 odstavec 1 TrZ platí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.
111. Zákonem se zde skutečně rozumí nejen trestní zákony, ale i další zákony, na které trestní zákoník odkazuje ve svých odkazovacích nebo blanketních skutkových podstatách.
112. Přechodu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odstavec 1 TrZ se dopustí ten, kdo poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobí škodu nikoli malou.
113. Z výše uvedeného je evidentní, že se v ustanovení § 220 odstavec 1 TrZ odkazuje na mimotrestní právní předpis, jehož porušení naplňuje znak skutkové podstaty tohoto trestného činu. Trestní odpovědnost je však vázána na porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek, která byla pachateli uložena zákonem nebo byla smluvně převzata. V té části, kde se hovoří o uložení povinnosti zákonem, se jedná o skutkovou podstatu s tzv. blanketní dispozicí. Normou, na niž se



odkazuje, jejíž změna by měla vliv na posouzení trestného činu ve smyslu § 2 odstavec 1 TrZ, však není zákon o střetu zájmů, jak je namítáno obhajobou, ale mimotrestní norma upravující povinnost dotčené osoby jednat s péčí řádného hospodáře. V projednávané trestní věci se tak jedná o zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník platný do 31.12.2013 a na něj navazující zákon č. 89/2012 Sb., nový občanský zákoník účinný od 1.1.2014 a zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích účinný taktéž od 1.1.2014.

114. Okresní soud proto nepochybil, pokud vycházel ze zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů ve znění novel účinných v době, kdy mělo k trestné činnosti vytykané obžalovaným docházet, a to včetně posouzení otázky, zda obžalovaní starostové a místostarostové, jakožto členové představenstva či dozorčí rady společnosti VaK Bruntál a.s., byli oprávněni pobírat za tuto činnost odměnu či nikoliv.
115. Pro úplnost se uvádí, že ani novela zákonem č. 14/2017 Sb. zákaz vyplacení odměn nezrušila, jen pojmově upřesnila veřejné funkcionáře, na něž se zákon vztahuje, a připouští, aby veřejný funkcionář mohl obdržet plnění v podobě úhrady pojistného na pojištění odpovědnosti za výkon funkce, nebo které obdrží v souvislosti se svou účastí na jednání těchto orgánů v souladu s běžnými zvyklostmi do výše 10 000 Kč ročně. Nejedná se tedy o možnost pobírat odměny do výše 10 000 Kč ročně, jak by bylo možno dovozovat z odvolacích námitek obžalovaných zastupovaných obhájcem Mgr. Karlem Ležatkou. Zavedení touto novelou nové skutkové podstaty přestupku veřejného funkcionáře, který pobírá odměnu v rozporu s § 5 odstavec 1 nebo 2 zákona o střetu zájmů, především ničeho nemění na možné trestní odpovědnosti obžalovaných a ve svém důsledku neznamena, že by protiprávní jednání tohoto druhu nemohlo být trestně postižitelné, pokud bude naplňovat všechny formální znaky skutkové podstaty trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 220 TrZ a bude natolik závažné (např. s ohledem na výši způsobené škody), že nebude uplatňována zásada subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odstavec 2 TrZ.
116. Odvolací soud shledal naopak důvodnými námitky obžalovaných, že se nalézací soud vůbec nezabýval možným zánikem trestnosti činu z důvodu účinné lítosti ve smyslu ustanovení § 33 písmeno a) TrZ, ač obžalovaní opakovaně předložili argumenty pro tento postup a tyto zazněly i v rámci závěrečným řečí u hlavního líčení. Soud I. stupně v napadeném rozsudku neuvedl žádnou argumentaci, proč nebylo možno užít institut účinné lítosti. Odvolací soud zdůrazňuje, že k důvodům zániku trestní odpovědnosti se přihlíží z úřední povinnosti. Nalézací soud tedy byl povinen sám se zabývat tím, zda jsou zde okolnosti způsobující zánik trestní odpovědnosti, a byly-li v tomto směru navíc obžalovanými vzneseny námitky, měl se s nimi velmi pečlivě vypořádat.
117. Trestní zákoník stanoví v § 33 podmínky účinné lítosti tak, že musí jít o trestný čin výslovně uvedený ve výčtu obsaženém v tomto ustanovení, což trestný čin porušení povinností při správě cizího majetku podle § 220 je, takový trestný čin musí být dokonán a pachatel musí dobrovolně a) zamezit škodlivému následku nebo jej napravit, nebo b) učinit o trestném činu oznámení v době, kdy škodlivému následku mohlo být ještě zabráněno.
118. Obžalovaní se dovolávají toho, že se všemi osobami - obžalovanými, kterým měly být neoprávněně vyplaceny odměny, byly uzavřeny dohody o narovnání, jejichž předmětem byl závazek vrátit vyplacené, formálně neoprávněné odměny v celém rozsahu, tyto dohody byly uzavřené se společností VaK Bruntál a.s. ještě v roce 2015 a škodlivému následku trestného činu bylo zamezeno, tento byl napraven, neboť závazek z uzavřených dohod byl řádně plněn.
119. Napravení škodlivého následku předpokládá, že pachatel odstranil způsobené změny na chráněném zájmu a obnovil stav, který byl před jeho činem, což v projednávaném případě by znamenalo, že společnosti VaK Bruntál a.s. budou vráceny veškeré finanční náklady, které v souvislosti s neoprávněně vyplacenými odměnami nesla, přičemž podmínky účinné lítosti je

třeba u každého obžalovaného posuzovat samostatně. Nadto podmínkou účinné lítosti je vždy dobrovolné jednání pachatele, což znamená, že se jedná o jeho svobodné rozhodnutí napravit škodlivý následek trestného činu v době, kdy mu z jeho hlediska trestní stíhání bezprostředně ještě nehrozilo, i když jednal obecně z obavy před trestním stíháním, avšak nikoliv pod vlivem konkrétně již hrozícího nebo zahájeného trestního stíhání (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 7 Tz 289/2000).

120. Odvolací soud zdůrazňuje, že i jednání, které je motivováno snahou odvrátit trestní stíhání jednající osoby, může být dobrovolné. Vždy záleží na konkrétních okolnostech případu v tom směru, na kolik je trestní stíhání v době napravení škodlivého následku trestného činu reálné, s jakou mírou bezprostřednosti hrozí, v jakém rozsahu a komu jsou známy skutečnosti ukazující na to, že byl spáchán trestný čin apod. (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 8 Tdo 1452/2009).
121. Vycházejí z výše uvedeného bude na nalézacím soudu, aby posoudil okolnosti, za nichž k uzavření dohody o narovnání došlo, kdy k jejich uzavření došlo z hlediska posléze zahájeného trestního stíhání obžalovaných, co bylo jejich obsahem a v jakém rozsahu proběhly platby ve prospěch společnosti VaK Bruntál a.s. na úhradu finančních nákladů spojených s vyplacenými odměnami a zda společnosti takto nesené finanční náklady byly v plném rozsahu uhrazeny, tedy včetně povinných odvodů. Při posuzování možné aplikace ustanovení o účinné lítosti podle § 33 písmeno a) TrZ je třeba vzít na zřetel předmět narovnání, jak byl v jednotlivých dohodách upraven, a řádně vyhodnotit také další písemnosti již obsažené v trestním spise, zejména sdělení obžalovaného Ing. Štěpána K. jako předsedy představenstva společnosti VaK Bruntál a.s. (č.l. 1024), sdělení České správy sociálního zabezpečení (č.l. 1025, 1031-1032), zdravotních pojišťoven (č.l. 1033-1036), Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, územní pracoviště Bruntál (č.l. 1042-1043), přehled doložených finančních transakcí o platbách provedených obžalovanými atd. Dojde-li po vyhodnocení shromážděných důkazů soud I. stupně k závěru, že je nezbytné provést další šetření ohledně toho, zda byl obžalovanými způsoben škodlivý následek zcela napraven či nikoliv, dokazování v tomto směru doplní např. vyžádáním vyjádření poškozené společnosti, zda došlo k plné úhradě majetkové újmy vzniklé v souvislosti s vyplacenými odměnami obžalovaným, které jsou předmětem jím vytýkané trestné činnosti, včetně předložení dokladů tento stav prokazujících. Není vyloučeno k této otázce vyslechnout případně i informovaného zástupce společnosti VaK Bruntál a.s.
122. Co se týče námitky obžalovaného Ing. Štěpána K., že zproštění povinnosti mlčenlivosti svědka Mgr. Ondřeje B. nebylo řádné, neboť nebyl vymezen věcný rozsah tohoto zproštění, tedy nebylo vymezeno, o kterých skutečnostech může svědek vypovídat, pročez výpověď jmenovaného je nepoužitelná, odvolací soud tento názor nesdílí a námitku neshledal důvodnou. Z listiny, založené na č.l. 286 vyhotovené dne 8.3.2017 a podepsané předsedou představenstva společnosti VaK Bruntál a.s. Ing. Štěpánem K., jasně plyne, že obžalovaný byl zproštěn povinnosti mlčenlivosti ve věci tam označené, což je trestní věc, v níž je vedeno trestní řízení pro trestnou činnost vytýkanou obžalovaným v napadeném rozsudku. Svědek byl vyslýchán pouze ke skutečnostem týkajícím se předmětné trestní věci, čímž nedošlo k vybočení z mantinelů takto vymezených ve zproštění mlčenlivosti, když bylo věcí oprávněné osoby, zda rozsah zproštění mlčenlivosti u svědka Mgr. B. v dané trestní věci nějak omezí či nikoliv.
123. Pokud je dále namítáno, že jednáním obžalovaných nevznikla škoda, neboť odměna za vykonanou práci z titulu zastávané funkce v orgánech společnosti není ničím škoda, pak je zde zcela pomíjeno, že podle platné právní úpravy - zákona o střetu zájmů obžalovaným za tuto činnost odměna nenáležela. Za předpokladu, že odměny byly vyplaceny skutečně v rozporu se zákonem, v důsledku trestné činnosti obžalovaných, čili bylo jednáno protiprávně na úkor jiného subjektu, pak výše takto vyplacených finančních částek je nutno považovat za škodu způsobenou

dotčenému subjektu. Argumentaci obsaženou v odůvodnění odvolání obžalovaného Ing. Štěpána K. ohledně tohoto právního institutu nelze proto přijmout, neboť je nesprávná.

124. S ohledem na shora rozvedené důvody okresní soud ve vztahu k obžalovaným Ing. Štěpánu K. a Ing. Jaroslavu J. provede celé dokazování v rámci hlavního líčení znovu, ve vztahu k obžalovanému Václavu V. provede znovu ty důkazy, které byly provedeny v jeho nepřítomnosti, aniž soud rozhodl, že hlavní líčení bude konáno v jeho nepřítomnosti za naplnění podmínek § 202 odstavec 2 TrŘ. Soud I. stupně dále dokazování doplní ve shora naznačeném směru a odstraní vytýčené nedostatky. Při důsledném respektování § 2 odstavec 6 TrŘ bude pečlivě a komplexně hodnotit ve věci provedené důkazy tak, aby odůvodnění rozsudku odpovídalo kritériím ustanovené § 125 odstavec 1 TrŘ, přičemž se vypořádá i s dalšími námitkami vznesenými v podaných odvoláních a v rámci svých úvah také přihlédne ke skutečnostem naznačeným odvolacím soudem. Nicméně hodnocení důkazů je právem, ale také povinností nalézacího soudu a bude tedy na něm, aby se pečlivým způsobem s těmito vypořádal a své závěry náležitě zdůvodnil. Pokud vznikne nutnost jakkoliv doplnit dokazování nad rámec naznačeného, pak samozřejmě nalézací soud toto provede, aby bylo možno ve věci přijmout jednoznačné a přezkoumatelné rozhodnutí ve smyslu § 2 odstavec 5 TrŘ.
125. Jelikož byly shledány opravné prostředky obžalovaných i státního zástupce důvodnými, rozhodl odvolací soud způsobem vyplývajícím z výrokové části tohoto rozhodnutí.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Ostravě dne 27. června 2019

**JUDr. Renata Gilová v.r.**  
předsedkyně senátu